

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)

เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ๗๔๓๑๐๒

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔

โดย

นายวันชัย แยมจันทร์ฉาย

ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ

อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๒

บทคัดย่อ

ชื่อวิจัย การพัฒนาจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำ และ
หน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ทศ๓๑๐๒
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔

ผู้วิจัย นายวันชัย แยมจันทร์ฉาย

สถานที่ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทำกิจกรรม การปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๖/๖ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ เก็บข้อมูลโดยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

ผลการศึกษาพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ด้านทักษะภาคปฏิบัติกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยจากการฝึกระหว่างเรียนค่อนข้างสูง คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๕๕ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบผลลัพธ์ของกระบวนการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ ๘๐.๕๕/๗๕.๖๓ จากเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ $E_1/E_2 = ๗๐/๗๐$

ผลการศึกษาจึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า การสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) มีผลทำให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ๗๐/๗๐ และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยการสอนโดยใช้กิจกรรมแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท๔ ๓๑๐๒ เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความร่วมมืออย่างดีจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๖ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการที่กำหนด จนทำให้งานสำเร็จลงด้วยดี นอกจากนี้ยังได้รับกำลังใจจากลูกทั้ง ๒ คนที่เป็นกำลังใจให้เกิดความพยายามทำวิจัยจนสำเร็จ และขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง ๓ ท่านที่ให้ความช่วยเหลือตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ได้แก่ อาจารย์อนงค์ ปลั่งสุวรรณ อาจารย์ณวีวรรณ ผิวผ่อง และอาจารย์ว่าที่ร้อยตรีหญิงวารุณี บุญชู ที่ทำให้เครื่องมือมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

ขอขอบคุณ ดร. ปกรณ์ ประจันบาน มหาวิทยาลัยรัตนนคร ภูเก็ต ภาควิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

หากว่าอานิสงส์ของความตั้งใจในการวิจัยเล่มนี้มีจริง ขอให้อานิสงส์ดังกล่าวจงบังเกิดแก่การศึกษาของชาติไทย และเยาวชนไทยสืบไป

วันชัย แยมจันทร์ฉาย

ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

คำนำ

การศึกษาวิจัยเล่มนี้ เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนโดยนำวิธีการของแผนผังช่วยจำมาใช้ในการเรียนการสอน รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท๔๓๑๐๒ เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๖ ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ซึ่งผลจากการวิจัย พบว่านักเรียนมีความจำในเนื้อหาดีขึ้นกว่าเดิม ซึ่งวิธีการนี้ผู้สนใจสามารถที่จะนำไปปรับประยุกต์ใช้

ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาที่ตนเองทำการสอนได้ เพราะเป็นวิธีการที่ง่าย สะดวก

จึงหวังว่างานวิจัยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับครู และผู้ที่สนใจ ได้นำไปพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นในอนาคตได้

นายวันชัย แยมจันทร์ฉาย

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
คำนำ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	จ
สารบัญภาพ.....	ฉ
๑ บทนำ.....	๑
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	๑
สมมติฐานการวิจัย.....	๑
ขอบเขตของการศึกษา.....	๑
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๒
ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	๓
๒ เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	๔
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	๔
เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้.....	๕
คำอธิบายรายวิชา.....	๕
แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping).....	๑๐
คำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย.....	๑๒
ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	๑๗
ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connection Theory).....	๑๘
ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory).....	๑๘
ทฤษฎีพัฒนาการ (Development Theory).....	๑๙
ทฤษฎีเชาวน์ปัญญา (Theory of Multiple Intelligences).....	๒๐
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๒๑
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	๒๒

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
๓ วิธีดำเนินการวิจัย.....	๒๓
รูปแบบการวิจัย.....	๒๓
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	๒๓
เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ.....	๒๔
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๒๕
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๒๕
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	๒๖
๔ ผลการศึกษา และการอภิปรายผล.....	๒๘
สัญลักษณ์และคำย่อที่ใช้.....	๒๘
ผลการศึกษา.....	๒๙
ผลลัพธ์ของกระบวนการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๒๙
การอภิปรายผล.....	๓๐
๕ สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	๓๒
ข้อเสนอแนะ.....	๓๒
บรรณานุกรม.....	๓๔
ภาคผนวก.....	๓๗
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	๓๘
ภาคผนวก ข แบบประเมินกิจกรรมการเรียนรู้และแบบทดสอบ.....	๔๐
ภาคผนวก ค คะแนนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง.....	๕๐
ภาคผนวก ง การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถิติที่ T-test.....	๕๕
ภาคผนวก จ แสดงผลการประเมินเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ.....	๕๗
ภาคผนวก ฉ การวิเคราะห์ข้อสอบ.....	๖๒
ภาคผนวก ช ตัวอย่าง Mind Mapping.....	๖๗
ประวัติผู้วิจัย.....	๖๙

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
๑ ตารางแสดงโครงสร้างรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท๔๓๑๐๒.....	๗
๒ ตารางแสดงระดับผลการเรียน.....	๙
๓ ตารางแสดงผลประสิทธิภาพจากการใช้กิจกรรมแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง.....	๒๙
๔ แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำ และหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	๒๙

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
๑ กรอบแนวคิดการวิจัย	๒๒
๒ รูปแบบของการวิจัย	๒๓

www.kroobannok.com

บทที่ ๑

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทย เป็นวิชาที่นักเรียนจะต้องนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ นักเรียนที่ไม่สามารถอ่านได้จะต้องประสบกับปัญหาเรื่องการเรียนรู้ ซึ่งตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เน้นให้จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งจากหลักการดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถให้ผู้เรียนสามารถอ่านออก เขียนได้ และอธิบายสิ่งที่ได้เรียนรู้ได้อย่างถูกต้อง

ครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นต้องศึกษา ค้นคว้าวิธีการ หรือกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ ซึ่งวิธีการเรียนที่ยังใช้ได้ผลในปัจจุบันก็ยังหนีไม่พ้นวิธีการในการจดจำเนื้อหาสาระการเรียนรู้ เพราะนักเรียนจะสามารถอธิบายได้ก็ต้องอาศัยการจดจำเนื้อหาสาระการเรียนรู้เป็นเบื้องต้น

จากการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนยังขาดการจดจำเนื้อหาสาระวิชา คือไม่สามารถจดจำเนื้อหาได้ ทำให้ไม่สามารถตอบคำถามจากแบบทดสอบได้

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีการเพื่อการจดจำของนักเรียนให้ดีขึ้น จึงได้นำวิธีการใช้แผนที่ช่วยจำหรือ Mind Mapping มาใช้จัดการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาวิธีการเรียนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)
๒. เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)

สมมติฐานการวิจัย

๑. การสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ๗๐/๗๐
๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยการใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการศึกษา

๑. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - ๑.๑ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ จำนวน ๘ ห้องเรียน รวม ๓๒๘ คน
 - ๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๖ ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ จำนวน ๔๐ คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้เรื่อง คำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

๒.๑ คำนาม

๒.๒ คำสรรพนาม

๒.๓ คำกริยา

๒.๔ คำวิเศษณ์

๒.๕ คำบุพบท

๒.๖ คำสันธาน

๒.๗ คำอุทาน

๓. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ ใช้เวลาดำเนินการทั้งสิ้น ๑๐ ชั่วโมง เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๕ ถึง ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๔. ขอบเขตด้านดัดแปร

๔.๑ ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)

๔.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) หมายถึง การเรียนโดยใช้แผนผังช่วยในการจดจำ หรือ Mind Mapping

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการทดสอบเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

๓. ประสิทธิภาพ หมายถึง ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = ๗๐/๗๐$ ได้แก่

๗๐ ตัวแรก หมายถึง ผลคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกกิจกรรม เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย เฉลี่ยรวมทุกคนร้อยละ ๗๐

๗๐ ตัวหลัง หมายถึง ผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากเรียนจบ เฉลี่ยรวมทุกคนร้อยละ ๗๐

๔. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลหลังเรียนจากการเรียนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ๔ ตัวเลือก จำนวน ๖๐ ข้อ

๕. แบบทดสอบระหว่างเรียน หมายถึง การทำกิจกรรมเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ในแต่ละเรื่อง เป็นแบบประเมินแบบอัตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ จำนวน ๑๐ ข้อ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
๒. นักเรียนมีความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)
๓. นักเรียนเกิดความชอบวิชาภาษาไทยมากขึ้นกว่าเดิม

บทที่ ๒

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและตำราทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง ดังรายการต่อไปนี้

๑. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
๒. แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)
๓. คำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย
๔. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
๖. กรอบแนวคิดการวิจัย

๑. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

๑.๑ การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงาน และดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

๑.๑.๑ การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

๑.๑.๒ การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

๑.๑.๓ การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณ์ญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

๑.๑.๔ หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

๑.๑.๕ วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๕๑ : ๓๗ - ๓๘)

๑.๒ คุณภาพของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

๑.๒.๑ อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้องและเข้าใจตีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่ได้ อ่านได้ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่ได้ อ่าน แสดงความคิดเห็นโต้แย้งและเสนอความคิดใหม่จากการอ่านอย่างมีเหตุผล คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่ได้ อ่าน เขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด บันทึกย่อความ และเขียนรายงานจากสิ่งที่ได้ อ่าน สังเคราะห์ ประเมินค่า และนำความรู้ความคิดจากการอ่านมาพัฒนาตน พัฒนาการเรียน และพัฒนาความรู้ทางอาชีพ และนำความรู้ความคิดไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน

๑.๒.๒ เขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้โวหารต่างๆ เขียนบันทึก รายงานการศึกษาค้นคว้าตามหลักการเขียนทางวิชาการ ใช้ข้อมูลสารสนเทศในการอ้างอิง ผลิตผลงานของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้งประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

๑.๒.๓ ตั้งคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู มีวิจารณ์ญาณในการเลือกรื่องที่ฟังและดู วิเคราะห์วัตถุประสงค์ แนวคิด การใช้ภาษา ความน่าเชื่อถือของเรื่องที่ฟังและดู ประเมินสิ่งที่ฟังและดูแล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต มีทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง พูดแสดงทรรศนะโต้แย้ง โน้มน้าว และเสนอแนวคิดใหม่อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

๑.๒.๔ เข้าใจธรรมชาติของภาษา อิทธิพลของภาษา และลักษณะของภาษาไทย ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคได้ตรงตามวัตถุประสงค์ แต่งคำประพันธ์ประเภท กาพย์ โคลง ร่ายและฉันท์ ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะและใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างถูกต้อง วิเคราะห์หลักการ สร้างคำใน

ภาษาไทย อิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทยและภาษาถิ่น วิเคราะห์และประเมินการใช้ภาษาจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๑.๒.๕ วิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดี และวรรณกรรมตามหลักการวิจารณ์วรรณคดีเบื้องต้น รู้และเข้าใจลักษณะเด่นของวรรณคดี ภูมิปัญญาทางภาษาและวรรณกรรมพื้นบ้าน เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และวิถีไทย ประเมินคุณค่าด้านวรรณศิลป์ และนำข้อคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๕๑ : ๔๒ - ๔๓)

๑.๓ สารระ และมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

สารระที่ ๑ การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สารระที่ ๒ การเขียน

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สารระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สารระที่ ๔ หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท ๔.๒ สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคมและชีวิตประจำวัน

สารระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท ๕.๑ เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิวิจารณ์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๕๑ : ๑๒)

๑.๔ โครงสร้างรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท๔๓๑๐๒ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ เวลา ๔๐ ชั่วโมง จำนวน ๑.๐ หน่วยกิต ภาคเรียนที่ ๒/ ๒๕๕๔

ตารางที่ ๑ ตารางแสดงโครงสร้างรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท๔๓๑๐๒

เนื้อหา	ชื่อหน่วย	มฐ. ตัวชี้วัด	สารระสำคัญ	เวลา	น้ำหนัก
---------	-----------	---------------	------------	------	---------

	การเรียนรู้			(ชั่วโมง)	คะแนน
วรรณคดี วิจักษ์	หน่วยการ เรียนรู้ที่ ๑	ท ๑.๑ , ๓.๑ ท ๓.๑.๑ (๑) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๓.๑.๑ (๑) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๒.๑.๓ (๓) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๑.๑.๓ (๒) ท๒.๑.๒ (๓) ท ๔.๑.๕ (๑)	เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนขุนช้างถวายฎีกา	๔	
	หน่วยการ เรียนรู้ที่ ๒	ท ๓.๑.๑ (๑) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๒.๑.๓ (๓) ท ๒.๑.๒ (๓) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๔.๑.๕ (๑)	สามก๊ก ตอนกวนอุไปรับ ราชการกับโจโฉ	๔	
	หน่วยการ เรียนรู้ที่ ๓	ท ๓.๑.๑ (๑) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๒.๑.๓ (๓) ท ๒.๑.๒ (๓) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๔.๑.๕ (๑)	สามัคคีเภทคำฉันท์	๖	
	หน่วยการ เรียนรู้ที่ ๔	ท ๑.๑ , ๓.๑ ท ๓.๑.๑ (๑) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๓.๑.๑ (๑) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๒.๑.๓ (๓) , ๓.๑.๒ (๓) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๑.๑.๓ (๒) ท ๒.๑.๒ (๓) ท ๔.๑.๕ (๑)	ไตรภูมิพระร่วง ตอนมนุสส ภูมิ	๖	

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

เนื้อหา	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มฐ. ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
ภาษาเพื่อ พัฒนาการ คิด	หน่วยการ เรียนรู้ที่ ๑	ท.๑.๑ (๑) ท ๔.๑.๔ (๑)	พันธกิจของภาษา	๒	
	หน่วยการ เรียนรู้ที่ ๒	ท ๔.๑.๔ (๑)	ระดับภาษา	๑	

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓	ท.๑.๑ ท.๑.๑ (๑) ท ๔.๑.๔ (๑) ท ๒.๑ ท ๒.๑.๑	ภาษาพัฒนาการคิด	๑๗	
รวมตลอดภาคเรียน			๔๐	

เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การตัดสินผลการเรียน โรงเรียนกำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อตัดสินผลการเรียนของนักเรียน ดังนี้

๑. ตัดสินผลการเรียนเป็นรายวิชา โดยใช้ผลการประเมินระหว่างปีและปลายปี นักเรียนต้องมีเวลาเรียนตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของเวลาเรียนทั้งหมดในรายวิชานั้น ๆ

๒. นักเรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัดโดยแต่ละตัวชี้วัดต้องผ่านร้อยละ ๕๐ หรือมีระดับคุณภาพ ๑ ขึ้นไป

๒. นักเรียนต้องได้รับการตัดสินผลการเรียนทุกรายวิชา

๔. นักเรียนต้องได้รับการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และมีผลการประเมินในระดับผ่านการให้ระดับผลการเรียน โรงเรียนกำหนดให้การตัดสินเพื่อให้ระดับผลการเรียนรายวิชาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนเป็น ๘ ระดับ ดังนี้

ตารางที่ ๒ ตารางแสดงระดับผลการเรียน

ระดับผลการเรียน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ
๔	ดีเยี่ยม	๘๐ - ๑๐๐
๒.๕	ดีมาก	๗๕ - ๗๙
๒	ดี	๗๐ - ๗๔
๒.๕	ค่อนข้างดี	๖๕ - ๖๙
๒	ปานกลาง	๖๐ - ๖๔
๑.๕	พอใช้	๕๕ - ๕๙
๑	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	๕๐ - ๕๔
๐	ต่ำกว่าเกณฑ์	๐ - ๔๙

คำอธิบายรายวิชา

ทศ๓๑๐๒ ภาษาไทย ๖

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ภาคเรียนที่ ๒ เวลา ๔๐ ชั่วโมง

จำนวน ๑.๐ หน่วยกิต

ฝึกการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด โดยอ่านบทร้อยแก้วและร้อยกรอง ประเภทเรื่องสั้น คำบรรยาย พระบรมราโชวาท บทอาเศียรวาท คำประพันธ์ประเภทฉันทน์ วรรณคดีในบทเรียน เขียนแสดงพรรณนา โต้แย้ง โน้มน้าว เชิญชวน เขียนเรียงความ เขียนย่อความ เขียนบันทึก คดี เขียนบันทึก การประเมินคุณค่างานเขียน มารยาทในการเขียน การพูด การฟัง การดูอย่างมี วิจารณ์ญาณ พูดแสดงพรรณนา พูดโน้มน้าว มารยาทในการฟัง การดู และการพูด ศึกษาหลักการใช้ภาษา เกี่ยวกับระดับภาษา คำราชาศัพท์ การแต่งคำประพันธ์ประเภทฉันทน์ อ่านวรรณคดีและวรรณกรรม พื้นบ้าน เพื่อให้สามารถอ่านออกเสียงร้อยแก้วประเภทเรื่องสั้น คำบรรยาย พระบรมราโชวาท บทอาเศียรวาท วรรณคดีในบทเรียนต่างๆ ด้านอย่างมีเหตุผล และนำความรู้ ความคิดไว้ไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการ ดำเนิน เขียนแสดงพรรณนา โต้แย้ง โน้มน้าว เชิญชวนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ใช้ภาษาเรียบเรียงถูกต้อง มี ข้อมูลและสาระสำคัญชัดเจน เขียนเรียงความโลกอุดมคติได้อย่างสร้างสรรค์ ปฏิบัติได้และเป็นแนวคิดที่เป็น ประโยชน์ต่อสังคมชาติและสังคมโลก เขียนย่อความ เขียนบันทึกคดี เขียนบันทึก และประเมินคุณค่างาน เขียนแล้วนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง พร้อมทั้งมีมารยาทในการเขียน การพูด การฟัง การดูอย่างมี วิจารณ์ญาณ พูดแสดงทัศนคติและพูดโน้มน้าวด้วยภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมและมีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด มีความรู้ความเข้าใจหลักการใช้ภาษาเกี่ยวกับระดับของภาษา คำราชาศัพท์และแต่งคำประพันธ์ประเภทฉันทน์ วิเคราะห์ วิจารณ์ ประเมินคุณค่าและสังเคราะห์ข้อคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรม ในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ นำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง รวบรวมวรรณกรรมพื้นบ้านที่แสดง ถึงความเชื่อที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ท่องจำบทประพันธ์ที่มีคุณค่าและนำไปใช้อ้างอิงได้ นำทักษะความรู้ด้านต่าง ๆ พัฒนาตนให้มีคุณลักษณะของพลโลก

๒. แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)

๒.๑ ความเป็นมาของแผนที่ความคิด (Mind Mapping)

โทนี บูซาน (Tony Buzan) เป็นชาวอังกฤษ เป็นผู้ได้รับริเริ่ม พยายามนำเอาความรู้เรื่องสมองมา ปรับใช้กับการเรียนรู้ของเขา โดยพัฒนาการจากการจดบันทึกแบบเดิมที่จดบันทึกเป็นตัวอักษรเป็นบรรทัด ๆ เป็นแถว ๆ ใช้ปากกาหรือดินสอสีเดียวมาเป็นการบันทึก ด้วยคำ ภาพ สัญลักษณ์แบบแผ่เป็นรัศมีออกรอบ ๆ ศูนย์กลางเหมือนกับการแตกแขนงของกิ่งไม้โดยใช้สีเส้น ต่อมาเขาก็พบว่าวิธีที่เขาใช้นั้นสามารถนำไปใช้กับ กิจกรรมอื่นในชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงานได้ด้วย เช่น ใช้

ในการวางแผน การตัดสินใจ การช่วยจำ การแก้ปัญหา การนำเสนอ การเขียนหนังสือ เป็นต้น ซึ่ง

โทนี บูซาน ได้เขียนหนังสือ Use you Head (ใช้หัวคิด) และ Get Ahead (ใช้หัวลุย) ร่วมกับแวนด้า นอร์ธ (Vanda North) และนายธัญญา ผลอนันต์ ผู้แปลเป็นฉบับภาษาไทย ซึ่งเป็นผู้ที่นำแนวคิด วิธีการนำเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย ผู้เขียนได้มีโอกาสศึกษาเรื่องนี้กับคุณธัญญา ผลอนันต์ และพบว่าวิธีการของ MIND MAP นั้นสามารถนำไปใช้ได้ทั้งชีวิตส่วนตัวและการทำงานจริง และเห็นว่า ถ้านำแนวคิด เทคนิค วิธีการนี้ขยายผลในการศึกษา น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับผู้ที่ทำหน้าที่ จัดการเรียนรู้ เริ่มตั้งแต่การวางแผนจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนรู้ สำหรับผู้เรียน นั้นจะสามารถพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ ศาสตร์และศิลปะด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น สามารถช่วยคิด จำ บันทึก เข้าใจเนื้อหา การนำเสนอข้อมูลและช่วยแก้ปัญหาได้อย่างเป็น รูปธรรม ทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องที่สนุกสนาน มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๘)

๒.๒ ความหมายของ Mind Mapping

ปาณิก เสนาฤทธิไกร (๒๕๕๐ : <http://www.learners.in.th/blogs/posts/94826>)

ได้ให้ความหมายของ Mind Mapping ว่า MIND MAP (แผนที่ ความคิด) เป็นวิธีการช่วยบันทึก ความคิดเพื่อให้เห็นภาพความคิดที่หลากหลายมุมมองที่ กว้างและชัดเจนกว่าการบันทึกที่เราคุ้นเคยโดยยังไม่ จัดระบบระเบียบความคิด ใด ๆ ทั้งสิ้น เป็นวิธีการที่สอดคล้องกับโครงสร้างการคิดของมนุษย์ที่บางช่วงสมอง จะกระโดดออกนอกทางขณะที่กำลังคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การทำให้สมองได้คิด ได้ทำงานตามธรรมชาติ นั้น มี ลักษณะเหมือนต้นไม้ที่แตกกิ่งก้านออกไปเรื่อย ๆ การทำแผนที่ความคิด เริ่มต้นด้วยการเขียนคำสั้น ๆ ใน ประเด็นที่เราต้องการ (Key Words) ไว้กลางกระดาษแผ่นใหญ่ที่ไม่มีเส้นบรรทัดวางไว้ในแนวนอน ลากเส้นสิ่ง ที่สัมพันธ์กับประเด็นด้วยปากกาหลากสี หลัก สำคัญในการทำแผนที่ความคิด อย่าเขียนประโยคยาว ๆ เพราะ พื้นที่จำกัด ให้เขียนใจความสั้น ๆ หรือ วลีเท่านั้น หากมีประโยคยาวๆ ให้กลุ่มช่วยกันสรุปเป็นคำสั้น ๆ ให้เขียน ด้วยปากกาหลาย ๆ สี ให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น (ผิดถูกไม่ว่ากัน) หากแตกออกมาแล้วเติมแผ่นกระดาษ ไม่มีที่เขียน หรือต้องการจะเจาะลึกในเรื่องนั้นเป็นการเฉพาะ ให้ยกเรื่องนั้น ๆ มาขึ้นแผ่นใหม่ โดยเอาเรื่องนั้น มาตั้งตรงกลางแล้วแตกแผนที่อีกครั้งหนึ่ง และหลังจากที่ทำแผนที่ความคิดเสร็จแล้วให้ที่ประชุมวิเคราะห์ ร่วมกันอีก ครั้งหนึ่ง และประมวลออกมาเป็นแผนที่ความคิดตามที่สรุปอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ หรือจัดหมวดหมู่ให้ชัดเจน

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (๒๕๔๒ : ๑ - ๔) ให้คำจำกัดความของแผนที่ความคิด (Mind Mapping) ว่า”บางที่เรียกว่า Webbing, Sematic, Net Working, Cognitive Mapping หรือ Memory Map เป็นการนำทฤษฎีทางสมองไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ แผนที่ความคิดเป็น การทำงานร่วมกันของสมองด้านซ้ายและด้านขวาจะทำหน้าที่ในการสังเคราะห์รูปแบบสิรูปราง”

๒.๓ วิธีการสร้างแผนที่ความคิด

นักการศึกษาได้เสนอวิธีการนำเทคนิคแผนที่ความคิดไปใช้ในการสอนรวมทั้งขั้นตอนการใช้แผนที่ความคิดไปใช้ดังนี้

จอห์นสัน และเพียร์สัน (Johnson and Pearson ๑๙๘๔ : ๑๒ -๑๓) ได้เสนอแนะการทำแผนที่ความคิดไปใช้ดังนี้

๑. เลือกคำศัพท์ หรือหัวเรื่องที่เกี่ยวข้องกันสิ่งที่เรียนมา ๑ คำ หรือ ๑ เรื่อง
๒. เขียนคำศัพท์หรือหัวเรื่องนั้นลงบนกระดาษ
๓. กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาคำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องให้ได้มากที่สุด แล้วจัดกลุ่มคำนั้นเป็นหัวข้อย่อย ๆ
๔. ผู้เรียนเสนอคำที่คิดไว้ อภิปราย แล้วจัดคำเข้ากลุ่มหัวข้อประกอบกันจนเป็นแผนที่ของคำของชั้นเรียน
๕. พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำแผนที่ความคิด
๖. ให้ผู้เรียนได้มีการฝึกจำแนกคำโดยใช้หัวข้อย่อยต่าง ๆ ในแผนที่ความคิด
๗. การอภิปรายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในบทเรียนเพราะมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ค่าและมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำ

๒.๔ ข้อดีของการทำ MIND MAP (แผนที่ความคิด)

สมศักดิ์ สินธุระเวชณ์ (๒๕๔๒ : ๑ - ๔) กล่าวถึงข้อดีของ MIND MAP ไว้ ดังนี้

๑. ทำให้จำได้ง่ายขึ้น
๒. ทุกคนได้มีส่วนร่วม
๓. ได้ความเห็นของทุกคน
๔. สามารถนำเสนอได้ดีและทำให้ผู้เข้าร่วมสนใจ

๒.๕ รูปแบบแผนที่ความคิด

Hyerie (๑๙๙๖ : ๑๘) กล่าวว่า แผนที่การคิดเป็นเครื่องมือให้นักเรียนเข้าใจกระบวนการคิดและมองเห็นเป็นรูปเป็นร่างได้ ได้เสนอแผนที่การคิดไว้ดังนี้

๑. การคิดอุปมาอุปไมย
๒. การคิดรวบรวมความหมาย
๓. การคิดเชิงระบบพลวัต
๔. การคิดแบบระดับสูงต่ำ
๕. การคิดแบบประเมิน

๓. คำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

มนุษย์เราที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคมจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันเพื่อให้ รู้ความต้องการและเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ของกันและกัน การติดต่อสื่อสารกันทำได้หลายทาง แต่ทางที่สำคัญ

ที่สุด คือ ทางการพูดและการเขียนข้อความที่ผู้พูดหรือผู้เขียนกล่าวออกไปจะยืดยาวเพียงใด ข้อความนั้น อาจแบ่งเป็นช่วง ๆ ได้ ช่วงของข้อความที่บรรจุความคิดที่สมบูรณ์ หรือ ข้อความอันบริบูรณ์ช่วงหนึ่ง เรียกว่าประโยคในแต่ละประโยคจะมีการใช้คำ ในประโยค แตกต่างกันไปตามความหมายและหน้าที่ของ คำในประโยค บรรดาคำทั้งหลาย ที่ใช้กัน อยู่ในภาษาไทย จำแนกออกเป็นชนิดต่าง ๆ กัน ดังนี้

๑. คำนาม
๒. คำสรรพนาม
๓. คำกริยา
๔. คำวิเศษณ์
๕. คำบุพบท
๖. คำสันธาน
๗. คำอุทาน

๑. คำนาม คือ คำที่ใช้เรียกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ แบ่งเป็น ๕ ชนิด คือ

- ๑.๑ सामानยนาม คือ คำนามที่ใช้เรียกชื่อโดยทั่วไป เช่น คน นก ม้า เรือ รถ
- ๑.๒ วิสामานยนาม คือ คำนามที่ใช้เรียกชื่อเฉพาะ เช่น กรุงเทพฯ โรงพยาบาล

ศิริราช สมศักดิ์

๑.๓ สมุหนาม คือ คำนามที่ใช้เป็นชื่อ หมวด หมู่ กอง คณะ เพื่อให้รวมกันเป็น หมวด หมู่ กอง คณะ กอง ฟุ้ง โขลง รัฐบาล บริษัท

๑.๔ ลักษณะนาม คือ คำนามที่ใช้บอกลักษณะของนาม เพื่อให้รู้สัดส่วนรูปพรรณสัณฐาน ของคำนามนั้น ๆ เช่น กิ่ง ขอน ปาก ฉับ พระองค์ บาน วง ปั้น เล้า ฯลฯ

๑.๕ อาการนาม คือ คำนามซึ่งเกิดจากคำกริยา หรือคำวิเศษณ์ มีคำ การ และความ นำหน้า เช่น การเดิน การเล่น ความเจริญ ความตาย ความรู้ ความดี ความเร็ว

๒. คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนชื่อ หรือคำที่ใช้แทนคำนามทั้งปวง มี ๖ ชนิด

๒.๑ บุรุษสรรพนาม คือ สรรพนามที่ใช้แทนคำนามในการพูดจา แบ่งออกเป็น ๓ พวก คือ บุรุษที่ ๑ บุรุษที่ ๒ และบุรุษที่ ๓ เช่น ฉัน ท่าน เขา

๒.๒ ประพันธสรรพนาม คือ สรรพนามที่ใช้แทนคำนามซึ่งอยู่ข้างหน้า ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน

๒.๓ ปฤจฉาสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม และใช้เป็นคำถาม ได้แก่ ใคร อะไร ไหน ผู้ใด สิ่งไร ฯลฯ

๒.๔ วิภาคสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนามเพื่อแยกนามนั้นออกเป็นส่วน ๆ ได้แก่ ต่าง บ้าง กัน เช่น ชาวนาต่างไถ่นา นักเรียนบ้างก็เล่นบ้างก็เรียน เขารักกัน นักมวยชกกัน

๒.๕ นิยมสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนคำนามเพื่อบอกความกำหนดให้ชัดเจน เช่น นี่ นั้น โน้น

๒.๖ อนิยมสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนคำนามแต่ไม่บอกแน่นอน เช่น ใคร อะไร ที่ไหน ไต ๆ
อนิยมสรรพนามคล้ายปฏิเสธสรรพนาม แต่ปฏิเสธสรรพนามใช้เป็นคำถามอนิยม
สรรพนาม ใช้เป็นความบอกเล่า

๓. คำกริยา คือ คำที่แสดงอาการของนาม หรือสรรพนาม มี ๔ ชนิด คือ

๓.๑ อกรรมกริยา คือ กริยาที่ไม่ต้องการกรรมมารับข้างท้าย เพราะมีใจความครบ
บริบูรณ์แล้ว ได้แก่ นั่ง นอน ยืน เดินไป พุด บิน พัง พัด ไหล หัก หัวเราะ ฯลฯ

๓.๒ สกรรมกริยา คือ กริยาที่ต้องการกรรมมารับข้างท้ายจึงจะได้ความสมบูรณ์ ได้แก่ เขียน
ตี กิน จับ ไล่ เปิด อ่าน ฯลฯ

๓.๓ วิกตรกริยา คือ กริยาที่ต้องอาศัยเนื้อความของวิกติการกที่อยู่ข้างท้ายจึงจะได้ความ
สมบูรณ์ ได้แก่ เหมือน คล้าย เท่า คือ ดัง

๓.๔ กริยานุเคราะห์ คือ กริยาที่ใช้ประกอบหรือช่วยกริยาสำคัญในประโยค ได้แก่ กำลัง พัง
นำ จะ จัก จง คง เคย ควร ชะรอย ต้อง ถูก พึง ย่อม ยิ่ง ฯลฯ

๔. คำวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป คำที่ใช้ประกอบ ได้แก่
คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ จำแนกออกเป็น ๑๐ ชนิด คือ

๔.๑ ลักษณะวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อบอกลักษณะของคำนั้น ๆ โดยมากใช้
ประกอบคำนาม คำสรรพนามที่ใช้ประกอบคำกริยาและกริยาวิเศษณ์มีน้อย เช่น

๑) บอกชนิด ได้แก่ ชั่ว เลว แก่ อ่อน นุ่ม สาว ฯลฯ คนชั่ว คนดี โคน้ำหนัก กล้วยอ่อน

๒) บอกขนาด ได้แก่ สูง ใหญ่ เล็ก ยาว สั้น โท แคบ ฯลฯ ต้นไม้สูง แม่น้ำกว้าง

๓) บอกสัณฐาน ได้แก่ กลม บาง แบน รี ฯลฯ โต้ะกลม ใบไม้รี

๔) บอกสี ได้แก่ ดำ ขาว เหลือง แดง ฯลฯ เสื้อดำ ผ้าเหลือง ใบไม้เขียว

๕) บอกเสียง ได้แก่ ดัง ค่อย เพราะ แหบ เครือ ฯลฯ เสียงดัง พุดค่อย

๖) บอกกลิ่น ได้แก่เหม็น หอม ฉุน คาว ฯลฯ ดอกไม้หอม น้ำเหม็น

๗) บอกรส ได้แก่ เปรี้ยว ขม จืด เผ็ด หวาน เค็ม มัน ฯลฯ ส้มเปรี้ยว น้ำตาลหวาน

๘) บอกสัมผัส ได้แก่ ร้อน เย็น นุ่ม กระจ่าง แข็ง ฯลฯ น้ำร้อน เบาะนุ่ม

๙) บอกอาการ ได้แก่ ช้า เร็ว เอื่อย ชิม ฉลาด ซื่อ ฯลฯ วิ่งเร็ว ไหลเอื่อย

๔.๒ กาลวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อบอกเวลา ประกอบได้ทั้งนาม สรรพนาม
และกริยา ได้แก่ เดียวนี้ เช้า เย็นช้า นาน โบราณ ปัจจุบัน ฯลฯ

๔.๓ สถานวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อบอกสถานที่ ประกอบทั้งนาม สรรพนาม
กริยา ได้แก่ ใกล้ ไกล ห่าง ชิด ใต้ เหนือ ล่าง บน ฯลฯ

๔.๔ ประมาณวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อบอกจำนวน แบ่งออกเป็น ๔ ชนิด คือ

๑) บอกจำนวนจำกัด ได้แก่ คำว่า หมด สิ้น ทั้งหมด ทั้งปวง บรรดา ทั้งหมด

๒) บอกจำนวนไม่จำกัด ได้แก่ มาก น้อย จุ หลาย ๆ ฯลฯ

ก) บอกจำนวนแบ่งแยก ได้แก่ บาง บ้าง ต่าง สิ่งละ คนละ ฯลฯ

ข) บอกจำนวนนับ แบ่งเป็น ๒ ชนิด คือ บอกจำนวนเลข เช่น หนึ่ง สอง กับบอกจำนวนที่ เช่น ที่หนึ่ง ที่สอง

๔.๕ ปฤจฉาวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่น เป็นคำถาม ได้แก่ ไต อะไร ทำไม ไหน เท่าไร เช่น คนไหนเรียนเก่ง เธอมากี่คน

๔.๖ นิยมวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่น เพื่อบอกความแน่นอน ความชัดเจน เช่น นี่ นั่น แท้ แบ่งเป็น ๒ ชนิด

๑) บอกความแน่นอนในความหมาย เช่น ฉันทเอง ไปแน่ สวยแท้ ดีทีเดียว

๒) บอกความแน่นอนของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น คนนั้น ที่นั้น ที่นี้

๔.๗ อนิยมวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่น โดยไม่บอกกำหนดแน่นอนลงไป เช่น อื่น อื่น ไต ไย เช่น เหตุใดเธอรีบกลับบ้าน

๔.๘ ประดิษฐวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้แสดงรับรอง โต้ตอบ รับขาน เช่น จำ ครับ เออ คุณขากระหม่อม พะยะค่ะ

๔.๙ ประดิเสธวิเศษณ์ คือ คำที่บอกความห้าม หรือไม่รับรอง เช่น ไม่ใช่ มิได้ บ

๔.๑๐ ประพันธวิเศษณ์ คือ คำประพันธสรรพนาม ซึ่งเอามาใช้เหมือนคำวิเศษณ์ ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน เช่น เขาพูดอย่างที่ฉันพูด ที่ ซึ่ง อัน ถ้าอยู่ติดกับคำนาม หรือสรรพนามจะเป็น ประพันธสรรพนาม ถ้าอยู่ติดกับกริยาหรือกริยาวิเศษณ์จะเป็น ประพันธวิเศษณ์

๕. คำบุพบท คือ คำที่ใช้นำหน้าคำอื่น ได้แก่ นำหน้า คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา สภาวมาลา เพื่อบอกตำแหน่งแห่งที่ของคำเหล่านั้น แบ่งเป็น ๒ อย่าง

๕.๑ คำบุพบทที่ไม่เชื่อมคำกับคำอื่น ได้แก่ คำนำหน้า คำทักทายในบทอาลปนยะ (คำที่ใช้เรียกร้องผู้ที่จะพูดด้วย) เช่น อันว่า ดูก่อนดูรา ข้า แต่แน่ะ

๕.๒ บุพบทที่เชื่อมกับคำอื่น คือ บุพบทที่นำหน้าคำนาม สรรพนาม กริยา สภาวมาลา

๑) บุพบทนำหน้าบทกรรม ได้แก่ ซึ่ง สู้ ยิ่ง แก่ ตลอด

๒) บุพบทนำหน้าบทอื่นในฐานะเครื่องใช้หรือติดต่อกัน ได้แก่ ด้วย โดย อัน ตาม กับ

๓) บุพบทนำหน้าบทอื่นในฐานะเป็นผู้รับ ได้แก่ เพื่อ ต่อ แก่ แต่ เฉพาะ

๔) บุพบทนำหน้าบทอื่นเพื่อบอกที่มาหรือต้นเหตุ ได้แก่ แต่ จาก กว่า เหตุ ตั้งแต่

๕) บุพบทนำหน้าบอกเวลา ได้แก่ เมื่อ ณ แต่ ตั้งแต่ จน สำหรับ เฉพาะ

๖) บุพบทนำหน้าบอกสถานที่ ได้แก่ ใต้ บน ริม ขิด ใกล้ ที่

การใช้บุพบทบางคำ

”กับ”

๑. ใช้ในความร่วมด้วย ทำกริยาเหมือนกัน เช่น ครูไปกับศิษย์
๒. ใช้ในความหมายที่ไปด้วย มาด้วย อยู่ด้วย เสียหายด้วย เช่น ทำกับมือ เห็นกับตา
๓. ใช้ในความที่อยู่ด้วยกัน ไปด้วยกัน ทำอะไรด้วยกัน เช่น บุตรกับธิดา โคกับเกวียน
๔. ใช้ในความหมายในสิ่งที่จำนวนมาก ไปด้วยกัน มาด้วยกัน อยู่ด้วยกัน เช่น ฉันทมากับ
หนุ่ม ครูไปกับคณะนักเรียน

”แก่”

ใช้นำหน้าคำที่เกี่ยวกับการให้ มักใช้สำหรับผู้ย่อย หรือผู้ที่อยู่ในฐานะเดียวกัน เช่น ฉันท
บอกแก่เธอลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ให้ถ้อยคำแก่ศาล

”แต่”

ใช้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการให้อันเป็นที่เคารพสักการะ เช่น ถวายไทยทานแด่พระภิกษุสงฆ์

”ต่อ”

๑. ใช้ในความหมายเมื่อเป็นที่รับในต่างชั้นกัน เช่น เรียนต่อท่านรัฐมนตรี รายงานต่อ
หัวหน้า ให้การต่อศาล

๒. เป็นการแสดงความเกี่ยวข้องกัน ใช้ในความหมายติดต่อกัน ความขัดแย้งกัน เช่น เขา
คำต่อหน้าเรา เขาเป็นคนซื่อตรงต่อเวลา

”โดย ตาม”

ใช้เมื่อเป็นบทแห่งกริยา เช่น เขาทำตามคำสั่ง ไปโดยสวัสดิภาพ

”ใน”

๑. ใช้กับบุคคลที่เคารพนับถือหรือสิ่งที่สักการะ เช่น ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชินีพันธุใน

๒. ใช้ในความหมายเพื่อแสดงว่าของเล็กอยู่ในของใหญ่ เช่น คิดในใจ ความในอก ปลา
ในน้ำ คนไทยในต่างประเทศ

๖. คำสันธาน คือ คำซึ่งใช้ต่อหรือเชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อกัน แบ่งเป็น ๓ ประการ

๖.๑ เชื่อมคำต่อคำ

๖.๒ เชื่อมประโยคต่อประโยค

๖.๓ เชื่อมความต่อความ

คำสันธาน มี ๘ ชนิด คือ

๑) เชื่อมความคล้ายตามกัน ได้แก่ เช่นว่า คือ กับ และ จึง ครั้น...จึง

๒) เชื่อมความแย้งกัน ได้แก่ แต่ แต่ทว่า แม้ ก็ กว่า...ก็ แม้...ก็

๓) เชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลกัน ได้แก่ ด้วย เพราะ จึง เพราะฉะนั้น ฯลฯ

๔) เชื่อมความที่เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่ หรือ มิฉะนั้น ไม่เช่นนั้น

- ๕) เชื่อมความที่ต่างต่อนกัน ได้แก่ ฝ่าย ส่วน หนึ่ง
- ๖) เชื่อมความเปรียบเทียบ ได้แก่ ดุจ ประหนึ่งว่า คล้าย เหมือน ฯลฯ
- ๗) เชื่อมความแบ่งรับแบ่งสู้ ได้แก่ ถ้า ผิดว่า แม้ว่า ต่างว่า สมมติว่า
- ๘) เชื่อมความให้สละสลวย ได้แก่ อย่างไรก็ดีตาม สุดแต่ว่า ทำไมกับ

๗. คำอุทาน คือ คำชนิดหนึ่ง ซึ่งบอกเสียงคน สัตว์ หรือสิ่งของต่าง ๆ แบ่งออกเป็น ๒ ชนิด คือ

๗.๑ อุทานบอกอาการ แบ่งเป็น

- ๑. อาการร้องเรียก หรือบอกให้รู้ตัว เช่น นี่นะ เฮ้ย โว้ย ฯลฯ
- ๒. อาการโกรธเคือง เช่น ชะ ๆ ชี ๆ เหม่ ดูตุ้ ฯลฯ
- ๓. อาการประหลาดหรือตกใจ เช่น อ๊ะ เออแน่ แม่เจ้าโว้ย ฯลฯ
- ๔. อาการสงสัย หรือปลอบโยน เช่น เจ้าเอ๋ย อนิจจา พุทโธ ฯลฯ
- ๕. อาการเข้าใจหรือรับรู้ เช่น เออ เออแน่ อ้อ ฯลฯ
- ๖. อาการเจ็บปวด เช่น โอย โอ้ย ฯลฯ
- ๗. อาการสงสัยหรือไต่ถาม เช่น หา หือ ฯลฯ
- ๘. อาการห้ามหรือทักท้วง เช่น ฮ้า ไ้ อื้อหือ ฯลฯ
- ๙. อาการจากสิ่งธรรมชาติ เช่น ปัง ปึง ตูม โครม ฯลฯ

๗.๒ อุทานเสริมบท คือ การเสริมถ้อยคำเพื่อฟังให้รื่นหู เช่น ไม่ลืมหูไม่ลืมตา แขนแมน เสือ
สาด ตีอกดีใจ ผู้หญิงยิงเรือ อาบน้ำอาบท่า อยู่บ้านอยู่ช่อง

๔. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพสามารถให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้นั้น สิ่งสำคัญคือหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เช่น จิตวิทยาบุคลิกภาพ จิตวิทยาการเรียนรู้ จิตวิทยาว่าด้วยความรู้ความเข้าใจ จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาว่าด้วยความแตกต่างระหว่างบุคคล และจิตวิทยาสังคม เป็นต้น

สำหรับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยนั้นมีมากมายหลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีของนักจิตวิทยาดังต่อไปนี้

๔.๑ ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connection Theory)

๔.๑.๑ ธอร์นไดค์ (Edward Lee Thorndike) เป็นนักจิตวิทยาผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันแพร่หลาย คือ ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connection Theory) เป็นทฤษฎีจิตวิทยาที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เขาเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ได้เลือกปฏิบัติตอบสนองที่ถูกต้องมาเชื่อมต่อเข้ากับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม โดยอาศัยการเรียนรู้ ๓ กฎ คือ

๔.๑.๑.๑ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness)

กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำ ย่อมเกิดความพึงพอใจ แต่ถ้าไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับให้กระทำ จะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

๔.๑.๑.๒ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise)

กฎนี้กล่าวถึงการสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นาน และคงทนถาวร

๔.๑.๑.๓ กฎแห่งผล (Law of Effect)

กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่า ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมอยากจะทำต่อไปอีก แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ ก็ไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่าย (ทฤษฎีของแอมมณี. ๒๕๕๑ : ๕๑-๕๒)

จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของ ธอร์นไคด์ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ดังนี้ (สาโรจน์ แพ่งยัง. ๒๕๒๙ : ๙)

๑. คำนี้ถึงผู้เรียนในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล กล่าวคือผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ รวมไปถึง ความแตกต่างในด้านอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น ความสามารถ สติปัญญา ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ และสังคม เป็นต้น

๒. การจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้โดยการใช้สื่อ กล่าวคือผู้สอนจะต้องนำสื่อการสอนหลาย ๆ แบบมาใช้ เช่น หุ่นจำลอง ของจริง ภาพถ่าย แผ่นภาพ ต้นแบบ วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนวิธีการใช้สื่อที่ถูกต้อง มาให้แก่นักเรียนเพื่อที่จะสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง โดยมีครูผู้สอนคอยแนะนำ ช่วยเหลือบ้างตามความเหมาะสม

๔.๒ ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory)

สกินเนอร์ (Skinner) เป็นนักจิตวิทยาที่ได้รวมเอาแนวคิดทางจิตวิทยาทฤษฎี S - R ของธอร์นไคด์ และทฤษฎีพฤติกรรมของวัตสัน (Watson's Caring theory) มาตั้งเป็นทฤษฎีใหม่ เรียกว่าทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning) ซึ่งกล่าวว่า “การกระทำใด ๆ ถ้าได้รับการเสริมแรง อัตราความเข้มแข็งของการตอบสนองจะมีโอกาสสูงขึ้น” และ “กระบวนการเรียนรู้ทั้งหมด ควรแบ่งออกเป็นขั้นตอน ความถี่ของการเสริมแรงควรมีให้บ่อยที่สุด สำหรับการประสพผลสำเร็จของผู้เรียน และในทางตรงกันข้ามควรมีการเสริมแรงให้น้อยที่สุด สำหรับในกรณีที่ผู้เรียนทำผิดในแต่ละขั้นตอน”

จากทฤษฎีการวางเงื่อนไขของสกินเนอร์ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้ (สาโรจน์ แพ่งยัง. ๒๕๒๙ : ๑๐)

๑. การมีส่วนร่วมของผู้เรียน

๒. การทราบผลทันที
๓. การได้รับความสำเร็จ
๔. การเรียนรู้ที่ละขั้นตอนด้วยตนเอง

๔.๓ ทฤษฎีพัฒนาการ (Development Theory)

เพียเจต์ (Piaget) นักจิตวิทยาพัฒนาการ กล่าวว่ากิจกรรมต่าง ๆ ทางกล้ามเนื้อ และกลไกทั้งหลาย เป็นพื้นฐานสำคัญของการปฏิบัติการทางสมอง ความเจริญงอกงามทางความคิด และสติปัญญานั้น เป็นผลมาจาก การปะทะสัมพันธ์ (Interaction) กับสิ่งแวดล้อม ความคิดทั้งหลาย จะเหมือนกันกับการพัฒนาทางร่างกาย ซึ่งจะค่อย ๆ เจริญเติบโตเรื่อย ๆ จนถึงขีดสุดในวัยรุ่น ทฤษฎีจิตวิทยาของเพียเจต์ที่นิยมใช้กันมากที่สุดคือ ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งกล่าวว่า การพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กนั้น จะมีลำดับขั้น ดังนี้ (สาโรจน์ แพ่งยัง. ๒๕๒๙ : ๑๐)

ขั้นที่ ๑ ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensory – Motor Stage) เริ่มตั้งแต่เด็กแรกเกิดถึง ๒ ขวบ เด็กจะพัฒนาการทางกายโดยอัตโนมัติยังไม่ใช้สติปัญญาเข้าเกี่ยวข้อง

ขั้นที่ ๒ ขั้นก่อนปฏิบัติการ (Pre - Operational Stage) เริ่มตั้งแต่ ๓ ขวบ จนถึง ๗ ขวบ เด็กเริ่มใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งของ แต่ไม่สามารถคิดย้อนกลับและรับความคิดของคนอื่นได้ ในขั้นนี้เด็กจะรู้เรื่องภาษาได้ดี

ขั้นที่ ๓ ขั้นปฏิบัติการรูปธรรม (Concrete Operational Stage) เริ่มจาก ๘ ขวบ ถึง ๑๒ ขวบ เด็กจะเรียนรู้จากกิจกรรมการกระทำและปฏิบัติได้ สามารถคิดย้อนกลับและรับความคิดจากผู้อื่น การเรียนรู้ของเด็กในขั้นนี้ต้องอาศัยรูปธรรมจับต้องได้ มองเห็นได้ ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่เป็นนามธรรม

ขั้นที่ ๔ ขั้นปฏิบัติการนามธรรม (Formal Operation Stage) จาก ๑๒ ขวบ จนถึงวัยรุ่น เด็กสามารถใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลและหาความรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้

๔.๔ ทฤษฎีเชาวน์ปัญญา (Theory of Multiple Intelligences)

เป็นทฤษฎีที่มีแนวคิดเกี่ยวกับเชาวน์ปัญญา (Intelligence) ที่มีมาแต่ดั้งเดิม การ์ดเนอร์ (Gardner, ๑๙๘๓ : ๑๒๔ - ๑๒๕ อ้างในสาโรจน์ แพ่งยัง. ๒๕๒๙ : ๑๕) ได้นิยามศัพท์คำว่า “เชาวน์ปัญญา” ว่า หมายถึง ความสามารถให้การแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ หรือ การสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมในแต่ละแห่ง รวมทั้งความสามารถในการตั้งปัญหาเพื่อจะหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้ การ์ดเนอร์มีความเชื่อพื้นฐานที่สำคัญ ๒ ประการ คือ

๑. เชาวน์ปัญญาของบุคคลมิได้มีเพียงความสามารถทางภาษา และทางคณิตศาสตร์เท่านั้น แต่มีอยู่อย่างหลากหลายถึง ๘ ประเภทด้วยกัน ซึ่งแต่ละคนมีความสามารถเฉพาะด้านที่แตกต่างไปจากคนอื่นสามารถผสมผสานกันออกมา ทำให้แต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

๒. เชาวน์ปัญญาของแต่ละคนจะไม่คงที่อยู่ที่ตนมีตอนเกิดแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม

แนวทางการนำทฤษฎีเซวาร์ปัญญามาใช้จัดการเรียนการสอนมีดังนี้

๑. เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเซวาร์ปัญญาไม่เหมือนกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนควรมีกิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถส่งเสริมเซวาร์ปัญญาหลาย ๆ ด้าน มิใช่มุ่งพัฒนาเพียงเซวาร์ปัญญาด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น

๒. เนื่องจากผู้เรียนมีระดับพัฒนาการในเซวาร์ปัญญาแต่ละด้านไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับขั้นพัฒนาในแต่ละขั้นของผู้เรียน

๓. เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเซวาร์ปัญญาแต่ละด้านไม่เหมือนกัน การผสมผสานของความสามารถด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่เท่ากัน ทำให้เกิดเป็นเอกลักษณ์ (Uniqueness) ครูควรสอนโดยเน้นให้นักเรียนค้นหาเอกลักษณ์ของตน ภาควุมิใจในเอกลักษณ์ของตนและเคารพในเอกลักษณ์ของผู้อื่น อยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกัน

๔. ระบบการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ ควรจะต้องมีการปรับเปลี่ยนไปจากแนวคิดเดิม ที่ใช้การทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางเซวาร์ปัญญาเพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น ควรมีการประเมินหลาย ๆ ด้านตามสภาพการของปัญญาที่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยอุปกรณ์ ที่สัมพันธ์กับเซวาร์ปัญญานั้น ๆ (สาโรจน์ แฟงยัง. ๒๕๒๙ : ๑๖)

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาดังกล่าว จะเห็นว่ามีคุณสมบัติคลึงกับการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยจึงได้นำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท ๔๓๑๐๒ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นักวิชาการที่เกี่ยวข้องได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) ดังนี้ สมคิด เจริญศิริ (๒๕๕๐ : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยวิธีการแผนที่ความคิด (Mind Mapping) ผลการวิจัยพบว่า ๑.

ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นของนักเรียน หลักจากเรียนโดยวิธีการแผนที่ความคิด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.๐๑ ๒. ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่เรียนโดยวิธีการแผนที่ความคิด (Mind Mapping) ระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

วรรณภา การิเวท (๒๕๔๙ : ๕) ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเทคนิคการเป็นเลขานุการ โดยใช้วิธีผังความคิด (Mind Mapping) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่าน เกณฑ์ร้อยละ ๖๐ จำนวน ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕๐ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้มีการสรุป ความคิดอย่างสร้างสรรค์ สรุปประเด็นสำคัญในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสั้น กระชับ และได้ใจความอีกทั้งการเขียนของแต่ละคนมีความ

แตกต่างกัน กล่าวคือ บางคนสามารถเขียนได้สั้น ๆ บางคนสามารถเขียนแยกแยะอย่างเป็นหมวดหมู่ได้ชัดเจน มีจินตนาการที่กว้างไกลไม่รู้จัก ซึ่งเป็นหัวใจของการเขียนผังความคิด (Mind Mapping) ส่วนนักเรียนที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ ๖๐ จำนวน

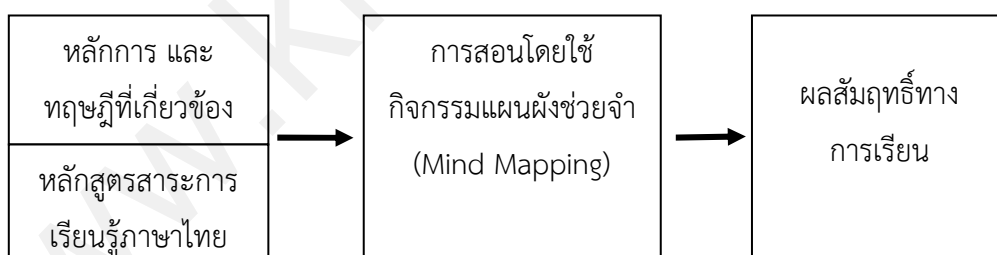
๑๒ คน ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนเหล่านั้นมีพฤติกรรมการขาดเรียนหลายครั้ง ทำให้มีเวลาไม่เพียงพอกับการเรียน อีกทั้งไม่ส่งงานตามใบงานที่ครูผู้สอนมอบหมาย ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงได้นัดซ่อมเสริม และให้เพื่อนช่วยกันแนะนำอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นทำการทดสอบใหม่ปรากฏว่าผ่านเกณฑ์ทั้งหมด

เทิดพล วงษ์รักษา (๒๕๕๓ : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้แผนที่ความคิด (Mind Map) มาประกอบการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา ๒ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๔ ภาคเรียนที่ ๒ / ๒๕๕๓ ผลการวิจัยพบว่า (๑) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๔ จำนวน ๕๔ คน สามารถใช้แผนที่ความคิด (Mind Map) ในการสร้างเนื้อหา เชื่อมโยงความคิด สามารถตั้งคำถาม และตอบคำถาม บทเรียนได้เป็นระบบ มีเหตุมีผลขึ้น (๒) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๔ จำนวน ๕๔ คน สามารถทำคะแนนแบบฝึกหัดการใช้แผนที่ความคิด (Mind Map) ได้ ๕ คะแนนเต็มทุกคน และนักเรียนสามารถนำข้อมูลความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการทำแผนที่ความคิด (Mind Map) ไปใช้ในการสอบปลายภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำหรือแผนผังความคิด (Mind Mapping) สามารถทำให้นักเรียนมีความจดจำเนื้อหาสาระการเรียนรู้ได้ดีขึ้น สามารถที่จะนำไปพัฒนา กิจกรรมการเรียนการสอนในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

๖. กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ ๑ กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ ๓

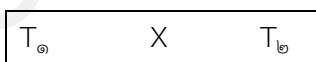
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในครั้งนี้ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

๑. รูปแบบการวิจัย
๒. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
๓. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. การวิเคราะห์ข้อมูล
๖. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

๑. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เก็บข้อมูลโดยใช้แบบประเมินกิจกรรม และแบบทดสอบจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้รูปแบบแผนการศึกษาพัฒนาแบบ One Group, Pretest Posttest Design โดยกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว มีการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. ๒๕๔๐ : ๒๑๖)

ภาพที่ ๒ รูปแบบของการวิจัย

๒. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๒.๑ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ จำนวน ๘ ห้องเรียน รวม ๓๒๘ คน

๒.๒ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๖ ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ จำนวน ๔๐ คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยจับสลากเลือกห้อง

๓. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ

๓.๑ เครื่องมือ

๓.๑.๑ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ เป็นเนื้อหาสาระการเรียนรู้เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

๓.๑.๒ แบบประเมินกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแบบประเมินการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในทุกชั่วโมง กิจกรรมละ ๑๐ ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ

๓.๑.๓ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ๔ ตัวเลือก จำนวน ๖๐ ข้อ

๓.๒ การสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนในเครื่องมือแต่ละแบบ ดังนี้

๓.๒.๑ เนื้อหาสาระการเรียนรู้เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย มีลำดับขั้นตอน คือ

- ๑) ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- ๒) ศึกษาเนื้อหาสาระเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย พร้อมทั้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- ๓) ดำเนินการสร้างเนื้อหาสาระการเรียนรู้เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย
- ๔) ตรวจสอบความถูกต้องกับเอกสารที่เกี่ยวข้องและสอบถามผู้เชี่ยวชาญเรื่องหลักภาษาไทย

๕) จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มเพื่อใช้ในการทดลองต่อไป

๓.๒.๒ แบบประเมินกิจกรรมการเรียนรู้ ดำเนินการสร้างดังนี้

- ๑) ศึกษารูปแบบ วิธีการสร้างแบบประเมินการเรียนรู้แบบอัตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ๕ ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. ๒๕๓๕ : ๒๒-๒๘)
- ๒) ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย
- ๓) ดำเนินการสร้างแบบประเมินกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน ๑๐ ข้อ สำหรับใช้ประเมินในเนื้อหาสาระแต่ละเรื่อง
- ๔) นำแบบประเมินที่สร้างเสร็จไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบค่าความสอดคล้อง ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ ๔.๘๐ ซึ่งเป็นค่าที่สามารถนำไปใช้ได้
- ๕) นำแบบประเมินไปทดลองประเมินนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ห้องเรียนที่ ๔ ได้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง ๐.๔๐ - ๐.๗๔ และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๘๖

๖) จัดพิมพ์ เพื่อใช้ทดลองในขั้นต่อไปกับกลุ่มตัวอย่าง

๓.๒.๓ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ดำเนินการสร้างตามลำดับ ดังนี้

- ๑) ศึกษาหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- ๒) ศึกษาเนื้อหาสาระการเรียนรู้เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

๓) ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้

๔) กำหนดจำนวนข้อทดสอบ และสร้างข้อทดสอบจำนวน ๘๐ ข้อ เกินกว่าจำนวนที่ต้องการ โดยข้อสอบแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

๕) นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบค่าความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ ๑.๐๐ จึงสามารถนำไปทดลองขั้นต่อไปได้

๖) นำแบบทดสอบไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ห้องเรียนที่ ๔ เพื่อหาค่าความยาก-ง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น

๗) นำกระดาษคำตอบของนักเรียนไปกรอกคำตอบลงในโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป ได้ข้อทดสอบที่ได้มาตรฐานจำนวน ๖๕ ข้อ โดยมีค่าความยาก-ง่ายระหว่าง ๐.๒๗-๐.๗๖ ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง ๐.๔๒-๐.๘๕ และค่าความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (KR-๒๐) เท่ากับ ๐.๘๗ ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้

๘) คัดข้อทดสอบไว้จำนวน ๖๐ ข้อที่สอดคล้องกับทุกจุดประสงค์ แล้วจัดพิมพ์เพื่อทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

๑. ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง คำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย จำนวน ๖๐ ข้อ

๒. ประเมินผลการทำกิจกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนด้วยแบบประเมินกิจกรรมผู้เรียนทุกชั่วโมง จำนวน ๑๐ ข้อ

๓. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากผ่านการเรียนโดยใช้กิจกรรม แผนที่ช่วยจำ (Mind Mapping) จำนวน ๖๐ ข้อ

๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. นำคะแนนการประเมินกิจกรรมการเรียนของนักเรียนจากแบบประเมินมาวิเคราะห์หาค่าคะแนนรวม ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของคะแนนรวมทั้งห้อง

๒. นำผลการทดสอบเพื่อหาคุณภาพข้อสอบจำนวน ๘๐ ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความยาก-ง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (KR-๒๐)

๓. นำผลการประเมินเพื่อหาคุณภาพของแบบประเมินกิจกรรมมาคำนวณหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัค (Cronbach's alpha coefficient)

๔. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน ๖๐ ข้อ โดยใช้สถิติสที (dependent t-statistic: paired sample test) คำนวณโดยโปรแกรมสำเร็จรูป

๖. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

๑. สถิติพื้นฐาน

๑.๑ ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

โดยที่ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมคะแนนที่ได้
N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

(อนุวัติ คุณแก้ว. ๒๕๔๖ : ๗๓)

๑.๒ ร้อยละ (Percentage)

$$\text{สูตร } P = \frac{f}{N} \times 100$$

โดยที่ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

(บุญชม ศรีสะอาด. ๒๕๔๕ : ๑๐๔)

๒. สถิติที่ใช้ในการทดสอบเครื่องมือ

๒.๑ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item-objective congruence : IOC)

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็น

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

(เกษม สหรัยทิพย์. ๒๕๔๒ : ๑๙๔)

๓. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คำนวณโดยโปรแกรมสำเร็จรูป

๓.๑ สถิติหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

๓.๒ สถิติหาค่าความยาก-ง่าย (p) ของข้อทดสอบ

๓.๓ สถิติหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของข้อทดสอบ

๓.๔ สถิติหาค่าความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (KR-๒๐) ของข้อทดสอบ

๓.๕ สถิติหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา
ของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient Correlation)

๓.๖ สถิติเปรียบเทียบของคะแนนก่อน และหลังเรียน แบบสถิติที (dependent t-statistic:
paired sample test)

www.kroobannok.com

บทที่ ๔

ผลการศึกษา และการอภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) วิชาภาษาไทย เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๖ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนชุมชนแสงชูโต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๒ ผู้รายงานได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของ ตารางประกอบคำบรรยายดังนี้ คือ ผลลัพธ์ของกระบวนการระหว่างเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ประสิทธิภาพของวิธีการเรียนแบบแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และการอภิปรายผล

สัญลักษณ์และคำย่อที่ใช้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้รายงานขอเสนอสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม
%	แทน	ค่าร้อยละ
E_1	แทน	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบและการประเมินผลการปฏิบัติงานระหว่างเรียน
E_2	แทน	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
P	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ (P Value)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการศึกษา

ประสิทธิภาพของการเรียนโดยใช้กิจกรรมแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping)

ตารางที่ ๓ ตารางแสดงผลประสิทธิภาพจากการใช้กิจกรรมแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ผลคะแนน	จำนวน	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ
E ₁	๔๐	๒๐.๓๑	๓๑.๕๗	๒๘.๑๘	๓.๑๖	๘๐.๕๕
E ₂	๔๐	๓๖	๕๒	๔๕.๓๘	๓.๒๖	๗๕.๖๓

จากตารางที่ ๓ พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนระหว่างเรียน (E₁) เฉลี่ยรวมเท่ากับ ๒๘.๑๘ คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๑๖ คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๕๕ และมีคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (E₂) เฉลี่ยรวมเท่ากับ ๔๕.๓๘ คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๒๖ คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๖๓

ผลลัพธ์ของกระบวนการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ ๔ แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

คะแนน	N	\bar{X}	SD	t	df	p
ก่อนเรียน	๔๐	๓๕.๕๕	๒.๐๖	๑๕.๒๒**	๓๙	๐.๐๐๐
หลังเรียน	๔๐	๔๕.๓๘	๓.๒๖			

**P<.๐๑

จากตารางที่ ๔ กลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ย ก่อนเรียนเท่ากับ ๓๕.๕๕ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๒.๐๖ ในขณะที่หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น ๔๕.๓๘ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๓.๒๖ และเมื่อนำค่าคะแนนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาวิเคราะห์หาความแตกต่างโดยใช้สถิติที (dependent t-statistic: paired sample test) พบว่าการทดสอบหลังเรียน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๑๕.๒๒^{**}$, $df = ๓๙$, $p = ๐.๐๐๐$)

การอภิปรายผล

จากตารางที่ ๓ ที่พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนระหว่างเรียน (E_1) ซึ่งได้แก่คะแนนการปฏิบัติกิจกรรมโดยใช้แผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๕๕ และมีคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (E_2) คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๖๓ ซึ่งจะเห็นว่าคะแนนการปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนมีคะแนนที่สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มากนั้น น่าจะมีสาเหตุมาจากความตื่นตัวของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันภายในห้องเรียน เพราะครูผู้สอนได้เน้นย้ำถึงคะแนนการประเมินให้นักเรียนได้รับรู้ ซึ่งเกณฑ์การประเมินแต่ละข้อรวมทั้งรายละเอียดการประเมินนั้น นักเรียนได้รับรู้อย่างละเอียด จึงเป็นการแข่งขันกันของนักเรียนในแต่ละคนและแต่ละกลุ่ม ผลคะแนนจึงออกมาสูง นอกจากนี้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ก็ไม่ได้ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะทำความเข้าใจได้ด้วยตนเอง เพราะมีการเรียงลำดับเนื้อหาที่ง่ายไปหาเนื้อหาที่ยาก โดยในแต่ละเนื้อหาสาระจะมีการยกตัวอย่างให้เห็นอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังมีข้อทดสอบที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดในแต่ละเรื่องซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมคิด เจริญศิริ (๒๕๕๐ : บทคัดย่อ), วรรณภา การิเวท (๒๕๔๙ : ๕) และเทิดพล วงษ์รักษา (๒๕๕๓ : บทคัดย่อ) ที่ได้พัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้แผนที่ความคิด (Mind Map) มาประกอบการเรียนการสอนแล้วทำให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ในการสร้างแผนผังช่วยจำนั้น ครูมีวิธีการสอนที่เข้าใจง่าย มีตัวอย่างให้ดู แล้วให้นักเรียนฝึกทำจนเกิดความคล่องแคล่ว นักเรียนจำพยายามจดหัวข้อของเนื้อหา แล้วมีการจัดหมวดหมู่ตามความเข้าใจ โดยครูยังให้มีการปรึกษากันภายในห้องเรียนอีกด้วย ผลการประเมินจึงสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนนั้นมีผลคะแนนที่เกินกว่าที่ตั้งเป้าหมายไว้เพียงเล็กน้อย เพราะนักเรียนอาจจะเกิดการประหม่าในการทดสอบที่กำหนดเวลาสอบ กลัวว่าจะทำไม่ทันเวลาที่กำหนดไว้ การเลือกคำตอบอาจเกิดความผิดพลาดได้ ซึ่งในการจัดการทดสอบครูอาจมีการกำหนดเวลาสอบที่มากกว่านี้ก็ได้ตามความเหมาะสม และควรจัดให้มีการทดสอบบ่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดประสบการณ์และทักษะการสอบ นอกจากนี้ครูผู้สอนอาจจะแยกจำนวนข้อทดสอบในแต่ละครั้งมีจำนวนไม่มากจนเกินไป นักเรียนจะได้ไม่ประหม่าหรือเคร่งเครียดมากจนเกินไป แต่ทำการทดสอบหลาย ๆ ครั้งจนครบทุกข้อหรือครบทุกเนื้อหาสาระก็ได้

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ๔๓๑๐๒ เรื่องคำและหน้าที่ของคำ ในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๖ ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ อำเภอชุมแสง จังหวัด นครสวรรค์ จำนวน ๔๐ คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทยทั้งก่อนเรียน และหลังเรียน แบบประเมินกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งแบบทดสอบ และแบบประเมินทั้งหมด ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยผ่านกระบวนการสร้างเครื่องมืออย่างครบถ้วนตามหลักวิชาการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติคำนวณบางส่วน แล้วเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการศึกษาพบว่า

ด้านประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีประสิทธิภาพเท่ากับ ๘๐.๕๕/๗๕.๖๓ เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ $E_1/E_2 = ๗๐/๗๐$ ปรากฏว่า ผลคะแนนที่ได้จากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ ๓๕.๕๕ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๒.๐๖ จากคะแนนเต็ม ๖๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๕๙.๒๕ และจากการทดสอบหลังเรียนคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น ๔๕.๓๘ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๓.๒๖ คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๖๓ เมื่อนำมาวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่าง ด้วยสถิติที (dependent t-statistic: paired sample test) พบว่า คะแนนทั้งสองนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๑๕.๒๒^{**}$, $df = ๓๙$, $p = ๐.๐๐๐$)

ข้อเสนอแนะ

ด้านการจัดการเรียนการสอน

๑. ครูผู้สอนควรนำวิธีการสอนแบบแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) นี้ไปใช้ในสาระการเรียนรู้ อื่นๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาสาระการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น จะทำให้นักเรียนมีการจัดระบบความคิดที่ชัดเจน เป็นลำดับขั้นตอน

๒. สำหรับครูผู้สอน สามารถนำวิธีการแผนผังช่วยจำ (Mind Mapping) ไปเตรียมการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนดำเนินไปตามขั้นตอนอย่างถูกต้อง และไม่สับสน จะทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

บรรณานุกรม

www.kroobannok.com

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๑). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑.**
กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ
- กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๔๘). **การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้.** กรุงเทพมหานคร : วี ที ซี คอมมิวนิเคชั่น.
- เกษม สาขาวิทยุ. (๒๕๔๒). **ระเบียบวิธีวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ ๒. พิษณุโลก : โรงพิมพ์รัตนสุวรรณ.
- ทิตนา แชมมณี. (๒๕๕๑). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.** พิมพ์ครั้งที่ ๘. กรุงเทพมหานคร : บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- เทิดพล วงษ์รักษา. (๒๕๕๓). **การพัฒนาการเรียนการสอนโดยการใช้แผนที่ความคิด (Mind Map) มาประกอบการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา ๒ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๔ ภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๓.** กรุงเทพมหานคร : งานวิจัยอิสระ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. (๒๕๓๕). **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ ๖. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (๒๕๔๕). **วิธีการสร้างสถิติสำหรับการวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- ปาณิก เสนาฤทธิไกร. (๒๕๕๐). **ความหมาย Mind Map.** (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.learners.in.th/blogs/posts/94826> (สืบค้นวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕).
- โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ. (๒๕๕๓). **หลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.** นครสวรรค์ : โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ. (สำเนา).
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (๒๕๔๐). **สถิติวิทยาทางการวิจัย.** กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- วรรณภา การีเวท. (๒๕๔๙). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเทคนิคการเป็นเลขานุการของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาการเลขานุการ โดยใช้วิธีผังความคิด (Mind Mapping).** กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมคิด เจริญทรัพย์. (๒๕๕๐). **การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยวิธีการแผนที่ความคิด (Mind Mapping).** ระยอง : งานวิจัยอิสระ โรงเรียนอัสสัมชัญ ระยอง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

สมศักดิ์ สีนุระเวชณ์. (๒๕๔๒). **มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.

สาโรจน์ แฟ่งยัง. (๒๕๒๙). **เทคโนโลยีการผลิตสื่อการสอน : หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้**.

กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนูวัติ คุณแก้ว. (๒๕๔๖). **เอกสารประกอบการอบรม โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ การวิจัยในชั้นเรียน**. เพชรบูรณ์ : โรงพิมพ์ เค.พี.ซี.

Gardner, H. (1983). **Frames of mind : The theory of multiple intelligences**.

New York : Basic Books.

Hyerle, D. (1996). **Visual tools for constructing knowledge**. Alexandria, Va :

Association for Supervision and Curriculum Development.

Johnson, D.D., & Pearson, P.D. (1984). **Teaching reading vocabulary (2nd Edition)**.

New York : Holt, Rinehart & Winston.

ภาคผนวก

www.kroobannok.com

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

๑. นางสาวอนงค์ ปลั่งสุวรรณ ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์
โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๒
๒. นางฉวีวรรณ ผิวผ่อง ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการ สาขาวิชาภาษาไทย โรงเรียน
ชุมแสงชนูทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๒
๓. ว่าที่ร้อยตรีหญิงวารุณี บุญชู ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการ สาขาวิชาภาษาไทย
โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔๒

ภาคผนวก ข
แบบประเมินกิจกรรมการเรียนรู้และแบบทดสอบ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย

<p>๑. ข้อใดไม่มีคำอาการนาม ?</p> <p>ก. เขามีความลับค้บอก</p> <p>ข. การนอนเป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุด</p> <p>ค. ความเมตตาเป็นคุณธรรมอันประเสริฐ</p> <p>☒ ง. การเมืองเป็นเรื่องของผลประโยชน์</p> <p>๒. ข้อใดใช้ลักษณะนามผิด ?</p> <p>ก. วัดนี้มีเจดีย์หลายองค์</p> <p>ข. พระพุทธรูปองค์นี้งามมาก</p> <p>☒ ค. พระภาชีองค์นี้มาจากไหน</p> <p>ง. ในพระบรมมหาราชวังมีพระที่นั่งหลายองค์</p> <p>๓. “ฉันไปทำบุญที่วัดในวัน<u>เข้าพรรษา</u>” คำที่ขีดเส้นใต้ทำหน้าที่ตรงกับข้อใด ?</p> <p>ก. กรรมตรง</p> <p>ข. กรรมรอง</p> <p>ค. ขยายกริยา (บอกสถานที่)</p> <p>☒ ง. ขยายกริยา (บอกเวลา)</p> <p>๔. “<u>อนงค์</u>สวยเหมือน<u>แม่</u>” คำที่ขีดเส้นใต้ทำหน้าที่ตรงกับข้อใด ?</p> <p>ก. กรรมตรง</p> <p>ข. กรรมรอง</p> <p>☒ ค. ส่วนเติมเต็ม</p> <p>ง. ขยายคำนาม</p> <p>๕. ข้อใดมีคำนาม ?</p> <p>ก. พระคุณเจ้าจะไปไหน</p> <p>ข. กระผมเคารพพระคุณเจ้าครับ</p> <p>ค. ข้าพเจ้าเกรงใจท่านมาก</p> <p>☒ ง. พระยาอุปกิตศิลปสารแต่งเรื่องอักษรวี</p>	<p>๖. คำที่ขีดเส้นใต้ข้อใดทำหน้าที่เป็นลักษณะนามได้</p> <p>☒ ก. ทหารทั้งปวงรอคอยเป็น<u>ชน</u>ได้อยู่แล้ว</p> <p>ข. ก็จะได้เร่งลงมือ<u>ยิงธนู</u>ไฟ</p> <p>ค. บรรดาม้าทุกตัวก็<u>รัดขลุ้ม</u>ค้บปาก</p> <p>ง. ขุนพลนั้นยืนอยู่บน<u>เรือ</u>น้อย</p> <p>๗. คำนามในข้อใดถือเป็นกรรมรองของประโยค “พี่สาวถอดเข็มขัดทองจากเอวให้แม่<u>เส้น</u>หนึ่ง” ?</p> <p>ก. พี่สาว</p> <p>☒ ข. เอว</p> <p>ค. เข็มขัดทอง</p> <p>ง. แม่</p> <p>๘. ข้อใดใช้ลักษณะนามได้เหมาะสม ?</p> <p>ก. รองเท้า ๑ คู่ มี ๒ อัน</p> <p>ข. วัด ๑ แห่ง มีพระสงฆ์หลายองค์</p> <p>☒ ค. กลัวยเครื่อหนึ่งมีหลายหวี</p> <p>ง. มะพร้าวช่อหนึ่งมีหลายลูก</p> <p>๙. ข้อใดมีคำนามมากที่สุด ?</p> <p>ก. นักกีฬาขว้างจักร</p> <p>ข. นายแพทย์รักษาคนไข้</p> <p>ค. ลูกเสือต้องมีสัตย์</p> <p>☒ ง. การโรงตัดหญ้าที่สนาม</p> <p>๑๐. ข้อใดเป็นคำสรรพนามบุรุษที่ ๒ ?</p> <p>ก. อาตมาคิดจะสร้างกุฏิอีกสักหลังหนึ่ง</p> <p>ข. กันเพิ่งกลับมาเดี๋ยวนี้อย่าง</p> <p>☒ ค. หมดหน้าที่ของหล่อนแล้วเชิญกลับไปได้</p> <p>ง. ใครเขาจะเห็นใจหล่อนเท่าเขา</p>
--	---

๑๑. ข้อใดมีคำสรรพนามบุรุษที่ ๓ ?

- ก. ท่านทั้งหลายโปรดฟังทางนี้
- ข. ท่านผู้ชมโปรดคอยใจรอคอย
- ค. ท่านก็ได้ทราบคำชี้แจงของเราแล้ว

ง. ท่านไม่ได้มาเพราะท่านไม่ทราบ

๑๒. ข้อใดเป็นคำสรรพนามแทนผู้ฟังทั้งหมด ?

- ก. เธอ ท่าน ไต่เท้า ฝ่าพระบาท
- ข. ข้าพระบาท ข้าพระองค์ ข้าพเจ้า
- ค. ข้า เรา เขา เอ็ง
- ง. เจ้า แก มัน ผู้ใด

๑๓. คำ “ต่าง” ในข้อใดมิใช่วิภาคสรรพนาม ?

- ก. ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างก็ชอบดูโทรทัศน์
- ข. นักเรียนต่างก็ดูหนังสือเตรียมตัวสอบ
- ค. ฉันชอบนั่งดูหนังสือใกล้หน้าต่าง

ง. ทุกคนต่างก็มีงานทำล้นมือ

๑๔. คำ “กัน” ในข้อใดทำหน้าที่เป็นวิภาคสรรพนาม?

- ก. ทั้งพี่ทั้งน้องพยายามกันเหลือเกิน
- ข. พี่น้องสองคนนี้สูงเท่ากัน
- ค. ฉันกินเงินไว้ให้น้องจำนวนหนึ่ง
- ง. กันมีพี่น้องสามคน

๑๕. ข้อใดมีคำวิภาคสรรพนาม ?

- ก. นักเรียนบางคนบางคนเรียน
- ข. ทำบางหยุดบ้างก็ได้
- ค. คนบ้างสัตว์บ้างต่างกันไป
- ง. มากบ้างน้อยบ้าง

๑๖. ข้อใดมีสรรพนามใช้เน้นความรู้สึกของผู้พูด

- ก. ใครไปเชิญท่านมาขอรับ
- ข. อยู่บ้านท่านอย่านิ่งดูตาย
- ค. ปั่นวัวปั่นควายให้ลูกท่านเล่น

ง. คุณยายท่านไม่ค่อยสบาย

๑๗. “เขาเป็น*ใคร*ฉันไม่รู้จัก” คำที่พิมพ์ตัวหนาทำหน้าที่อะไร ?

- ก. ประธาน
- ข. กรรม
- ค. ส่วนเติมเต็ม
- ง. ขยายกริยา

๑๘. ข้อใดมีสรรพนามบอกความรวมพวก ?

- ก. ผุ้คนต่างบินออกหากินในท้องทุ่งสีทอง
- ข. เด็ก ๆ สนุกกันใหญ่บ้างก็เล่นทราย บ้างก็เก็บเปลือกหอย

ค. คนที่มามุงดูได้ช่วยกันดับไฟ

ง. ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างก็มีงานทำ

๑๙. สรรพนามในข้อใดทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค ?

- ก. เขาตีเธอด้วยไม้กอล์ฟจนตาย
- ข. หลวงพ่อคุณท่านแจกเหรียญรุ่นกุให้มิ่ง
- ค. พระคุณเจ้าฉันภัตตาหารเช้าที่บ้นศาลา
- ง. เปาบุ้นจิ้นท่านให้เปิดศาลโคฟง

๒๐. “*ใคร*จะเอาขนมของ*ใคร*ไปให้*ใคร*ก็ได้นะ”

คำว่า “ใคร” คำใดเป็นสรรพนามใช้ถาม ?

- ก. คำที่ ๓
- ข. คำที่ ๒
- ค. คำที่ ๑
- ง. ไม่มีเลย

๒๑. ข้อใดมีกริยาทำหน้าที่ขยายกริยา ?

- ก. น้ำในลำห้วยไหลเอื่อยอ่อนมานานนับเดือน
- ข. แสงแดดยามใกล้เที่ยงต้นยิบ ๆ
- ค. ต้นมะม่วงของพ่อกำลังงอกงาม
- ง. ต้นขนุนกำลังออกดอกสะพรั่ง

๒๒. ข้อใดไม่มีกริยาอาศัยส่วนเติมเต็ม (วิกตรรถกริยา) ?

- ก. ดวงหน้าประจูดวงจันทร์ในวันเพ็ญ
- ข. เขาเดินเก่งอย่างไม่น่าเชื่อ

- ค. เขาเหมือนฉันมากกว่าเหมือนเธอ
- ง. วาจาดุตะไกรคมกริบ

๒๓. ข้อใดมีคำช่วยกริยา ?

- ก. เธอทำอะไรนี่
- ข. ฉันกำลังซ่อมท่อประปา
- ค. ทำไมเธอทำได้ล่ะ
- ง. ฉันเห็นพ่อฉันทำนะ

๒๔. คำช่วยกริยาในข้อใดมีความหมายแตกต่างไปจากข้อใดอื่น ?

- ก. พรุ้งนี้ ลูกอย่าตื่นสายนะ
- ข. เราจะไปเที่ยวตากอากาศกัน
- ค. เราต้องออกแต่เช้าหน่อย
- ง. รถคงจะติดนะ

๒๕. ข้อใดมีคำช่วยกริยาที่มีความหมายเป็นการสันนิษฐาน ?

- ก. โปรดทิ้งขยะลงถัง
- ข. ช่วยจูงมือคนตาบอดข้ามถนนด้วย
- ค. เราต้องช่วยกันประหยัดน้ำ
- ง. เธอน่าจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้นะ

๒๖. “ปีนี้ ข้าวคงจะได้ราคาหรือ” ข้อความนี้มีคำช่วยกริยาที่มีความหมายตามข้อใด ?

- ก. เชิงขอร้อง
- ข. เชิงชักชวน
- ค. ความแน่นอนเพิ่มขึ้น
- ง. ย้ำเตือนเพิ่มขึ้น

๒๗. ข้อใดมีคำกริยาที่ทำหน้าที่ขยายนาม ?

- ก. เราจะออกเดินทางวันนี้
- ข. การเดินทางคงจะปลอดภัย
- ค. หนังสือเดินทางเรียบร้อยแล้ว
- ง. นับเป็นการเดินทางที่ตื่นเต้นที่สุด

๒๘. “คนชุ่มซำมเดินชนฉันจนล้ม” คำในข้อใดที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยา ?

- ก. เดิน
- ข. ชน
- ค. เดินชน
- ง. ล้ม

๒๙. ข้อใดมีคำกริยาทำหน้าที่กรรม ?

- ก. ฉันเห็นกรงสำหรับใส่คน
- ข. เขารักเรียนมากกว่ารักเล่น
- ค. บนยอดเขาอากาศหนาวจัด
- ง. เขาควรเรียนภาษาต่างประเทศ

๓๐. คำกริยาช่วยในข้อใดมีความหมายเชิงชักชวน

- ก. กินข้าวกันเถอะ
- ข. ออกไปเสียเถอะ
- ค. กินข้าวเสียซิ
- ง. ออกไปเดี๋ยวนี้

๓๑. คำวิเศษณ์ในข้อใดบอกขนาด ?

- ก. เสียงนิตติยวอย่างนี้ไม่น่าร้องเพลงได้
- ข. สารวัตรใหญ่สถานีตำรวจน่าขนานนับถือ
- ค. เมืองเล็ก ๆ อย่างเมืองนราชนนีน่าอยู่
- ง. ลูกคนโตของบ้านควรทำตัวให้ห้อง ๆ

เคารพ

๓๒. ข้อใดมีคำวิเศษณ์บอกลักษณะที่มีความหมายแตกต่างจากข้ออื่น ?

- ก. น้ำปลานี้เค็มเกินไป
- ข. ยายแก่นั้นเค็มกว่าดู
- ค. เธอชอบกินของเค็มเหมือนกันนี่
- ง. น้ำทะเลเค็มที่สุดอยู่ที่ไหน

๓๓. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเป็นคำวิเศษณ์บอกลักษณะ ?

- ก. คุณพ่อ**หอม**แก้มลูกทุกคน
- ข. เธอ**หอม**กลิ่นดอกไม้ที่ไหนหรือเปล่า
- ค. ดอกไม้**ส่งกลิ่นหอม**ดังน้ำอบ
- ง. ชายหนุ่ม**หอม**หญิงสาวดังฟอดใหญ่

๓๔. ข้อใดมีคำวิเศษณ์บอกลักษณะที่มีความหมายในทางบอกเสีย

- ก. คนดังอย่างนี้ใครก็อยากรู้จัก
- ข. เล่นของเล่นค่อย ๆ ระวังมันจะพัง
- ค. เขาเร่งเครื่องยนต์เบา ๆ เพื่อรักษาสภาพเครื่อง
- ง. คุณลุงตะโกนลั่นเขี้ยว

๓๕. คำที่พิมพ์ตัวหนาข้อใดเป็นคำวิเศษณ์บอกปริมาณ

- ก. **โหล**ข้างอาศัยอยู่ในป่าที่บ
- ข. **บรรดา**ทรัพย์สินที่มีอยู่เป็นของนอกกาย
- ค. **เหล่า**ทหารต่างมีใจกล้าหาญ
- ง. **กลุ่ม**คนต่างเชื้อชาติมารวมกันที่นี่

๓๖. คำเพราะในข้อใดเป็นคำวิเศษณ์บอกลักษณะ ?

- ก. เราร้องเพลงได้เพราะกว่านักร้องบางคนอีก
- ข. เขากลุ่มใจเพราะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
- ค. ฉันเชื่อเพราะเธอพูดจริงมาตลอด
- ง. เพราะเหตุใดเขาจึงลงโทษเธอ

๓๗. คำวิเศษณ์บอกเวลาในข้อใดแสดงเวลาที่เป็นปัจจุบันที่สุด ?

- ก. เขาจะมาถึงโรงเรียน**เช้านี้**
- ข. **ยามนี้**ใจฉันว่าวุ่น
- ค. **ฉัน**สั่งให้ออกไป**เดี๋ยวนี้**
- ง. **ตอนนี้**ยังมีคอยู่เลยมองไม่เห็นทาง

๓๘. คำวิเศษณ์บอกเวลาในข้อใดแสดงเวลาแตกต่างจากข้ออื่น

- ก. กระเป๋าเดินทางของคุณจะตามมา**ภายหลัง**
- ข. โอกาส**หน้า**มาเยี่ยมฉันใหม่นะ
- ค. **สัปดาห์หน้า**เราจะเรียนเรื่องกลุ่มคำ
- ง. **ก่อนนี้**เขาเคยเป็นเด็กน่ารัก

๓๙. ข้อใดประกอบด้วยคำวิเศษณ์บอกสถานที่

- ก. คนรวยกลับ**ชี้เหนียว**
- ข. คนใต้ใจ**นักเลง**
- ค. คนดี**ฝิคุ้ม**
- ง. คนโง่**มัก**อวดฉลาด

๔๐. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเป็นคำวิเศษณ์บอกความไม่ชี้เฉพาะ

- ก. ฉัน**ทำผิด**อะไรเธอบอกได้**ไหม**ฉันไม่เข้าใจ
- ข. บอกซิเธอเธอจะเอา**เท่าไร**ไม่อ้วนเอา**เท่าไร**
- ค. **ชนใด**ไม่มีดนตรีการ ในสันดานเป็นคนชอบกลั่น
- ง. **เหตุอันใด**ไยความรักเธอเริ่มต้น ชายทุกคนหลีกเลี่ยง

๔๑. คำ **กับ** ในข้อใดเป็นคำบุพบท ?

- ก. กินกับข้าวเปลือก
- ข. เหยียบกับระเบิด
- ค. วางกับดัก
- ง. ดอกฟ้ากับหมาวัด

๔๒. คำ **โดย** ในข้อใดไม่ใช่คำบุพบท ?

- ก. ทายาทโดยธรรม
- ข. เรือโดยสาร
- ค. เขียนโดยกวี
- ง. ศึกษาโดยตรง

๔๓. คำ **กับ** ในข้อใดควรใช้สันธานเชื่อม ?

- ก. ยายทำนากับตา
- ข. สมศรีว่ายน้ำกับเล่นเทนนิส
- ค. อู๊ดเป็นเพื่อนกับแอ๊ด
- ง. ดวงตานั่งร้องไห้กับดวงใจ

๔๔. “รถยนต์คันนี้สร้างขึ้นมากัน.....คนจนทั้งหลาย” ควรเติมคำบุพบทใด ?

- ก. เพื่อ
- ข. สำหรับ
- ค. เพื่อ
- ง. แก่

๔๕. “ฉันสร้างมูลนิธินี้ขึ้นมา.....คนจนทั้งหลาย” ควรเติมคำบุพบทใด ?

- ก. เพื่อ
- ข. สำหรับ
- ค. เพื่อ
- ง. แก่

๔๖. “อย่าโกรธตอบ.....คนพาล” ควรจะเติมคำใดที่เหมาะสม ?

- ก. แก่
- ข. ต่อ
- ค. แต่
- ง. สำหรับ

๔๗. “ผู้มีวาจาสัตย์ย่อมได้รับความเชื่อถือ.....ผู้อื่น” จงเติมคำที่เหมาะสมลงในช่องว่าง

- ก. แก่
- ข. กับ
- ค. จาก

ง. ต่อ

๔๘. คำบุพบท “แต่” ใช้อย่างไร ?

- ก. ใช้กับผู้ต่างชั้นต่างฐานะกัน
- ข. ใช้เพื่อแสดงว่าให้อีกฝ่ายหนึ่ง

ค. ใช้เป็นคำสุภาพ สำหรับผู้ที่เคารพสูงสุด

- ง. ใช้เมื่อทั้งสองฝ่ายทำอาการร่วมกัน

๔๙. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเป็นคำต่างชนิดกับข้ออื่น ?

- ก. กิน**บน**เรือน
- ข. ชี้อ**บน**หลังคา
- ค. ดวงดาว**บน**ฟ้า
- ง. ขึ้นข้าง**บน**

๕๐. “ผู้มีเงินได้บุคคลธรรมดาต้องยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษี...เจ้าหน้าที่ภายในวันที่ ๓๑ มีนาคม” ควรใช้บุพบทใด ?

- ก. กับ
- ข. แก่
- ค. แต่
- ง. ต่อ

๕๑. คำสันธานมีหน้าที่อย่างไร ?

- ก. เชื่อมคำ, กลุ่มคำ หรือประโยคและประโยคให้รวมเป็นประโยคเดียวกัน
- ข. เชื่อมคำหรือกลุ่มคำเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำนั้น
- ค. เชื่อมคำให้มีความหมายชัดเจนขึ้น
- ง. เชื่อมประโยคต่างชนิดกันให้เป็นประโยคเดียวกัน

๕๒. “เสื้อแฉ่วนไม่ทำใครก่อน แต่คราวนี้เสื้อมันถูกลบลายเสีย มันต้องล้างแค้น....” ข้อความดังกล่าวมีคำใดเป็นคำสันธาน ?

- ก. แต่ ข. คราวนี้
- ค. ถูก ง. ต้อง

๕๓. “หลายประกายมาศกินแต่หวีหนึ่ง ๆ ไม่กินนึ่งอยู่ นายช่างป้อนเป็นหลายครั้งแล้ว ก็มีอ้าปากออกกรับ” ข้อความนี้แบ่งออกได้เป็นกี่ประโยค ?

- ก. ห้าประโยค ข. หกประโยค
- ค. เจ็ดประโยค ง. แปดประโยค

๕๔. ควรใช้สันธานในข้อใดเชื่อมประโยคต่อไปนี้ให้มีความคล้องตามกัน ?

“...ทำการบ้านเสร็จ ฉัน...รู้สึกโล่งใจ”

- ก. เมื่อ....จึง
- ข. เพราะ....จึง
- ค. พอ....ก็
- ง. แล้ว....ก็

๕๕. ข้อใดมีคำสันธานแสดงความเป็นเหตุผล ?

- ก. นกเขาขันเสียงเพราะ
- ข. พี่พูดเพราะกว่าน้อง
- ค. เพราะขยันเขาจึงประสบความสำเร็จ
- ง. เพราะอะไรคนไทยจึงไม่มีวินัย

๕๖. ข้อใดมีคำสันธานแสดงความหมายให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ?

- ก. เธอคิดดีแล้วหรือ
- ข. อีเหนาหรือจะมาตามด้วยความรัก
- ค. หรือว่าทางโรงเรียนจะผ่อนผันให้
- ง. บิดาหรือมารดาของนักเรียนมาประชุมแทนนักเรียนก็ได้

๕๗. เมื่อถ่ายถอดคำอุทานเป็นภาษาเขียนจะต้องมีเครื่องหมายใดกำกับอยู่ ?

- ก. ?
- ข. !
- ค. “.....”
- ง. ๑

๕๘. คำอุทานใดมักใช้เมื่อแสดงความรู้สึกสงสาร

- ก. ตายแล้ว !
- ข. คุณพระช่วย!
- ค. พุทโธเอ๋ย!
- ง. สงสารสงแสน!

๕๙. คำอุทานเสริมบทข้อใดมีความหมายอยู่ที่คำหน้า ?

- ก. รongทรงรongเท้า
- ข. ดินสงดินสอ
- ค. กระจดงกระจดงดาษ
- ง. เข้มขัดเข้มเขิด

๖๐. จงเติมคำอุทานเสริมบท “นักเรียนอย่ามัวแต่ไอ้ไอ้.....อยู่นะจะสอบปลายภาคอยู่แล้ว”

- ก. เก้เก้
- ข. เอออ
- ค. อ้าอึ้ง
- ง. วิหารราย

ภาคผนวก ค
คะแนนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

คะแนนการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้

เลข ที่	ข้อ ๑	ข้อ ๒	ข้อ ๓	ข้อ ๔	ข้อ ๕	ข้อ ๖	ข้อ ๗	ข้อ ๘	ข้อ ๙	ข้อ ๑๐	รวม
	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	๕๐
๑	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๑๔	๓.๗๑	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๐๐	๒๘.๘๖
๒	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๑๔	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๒๘.๐๐
๓	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๒๙	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๗๑	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๒๙	๒๙.๑๔
๔	๔.๐๐	๕.๐๐	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๒๙	๔.๐๐	๕.๐๐	๔.๐๐	๒๙.๕๗
๕	๔.๗๑	๔.๐๐	๕.๐๐	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๒๙	๕.๐๐	๔.๗๑	๔.๐๐	๕.๐๐	๓๑.๑๔
๖	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๑๔	๔.๘๖	๔.๑๔	๕.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๑๔	๓๑.๐๐
๗	๔.๐๐	๓.๘๖	๔.๒๙	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๒๙	๔.๐๐	๔.๐๐	๓.๘๖	๔.๒๙	๒๘.๕๗
๘	๕.๐๐	๔.๐๐	๔.๗๑	๔.๐๐	๔.๑๔	๓.๕๗	๕.๐๐	๕.๐๐	๔.๐๐	๔.๗๑	๓๐.๒๙
๙	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๑๔	๒๙.๐๐
๑๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๓.๗๑	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๕๗	๔.๐๐	๔.๘๖	๓.๗๑	๒๙.๑๔
๑๑	๒.๘๖	๒.๘๖	๓.๒๙	๓.๘๖	๒.๘๖	๓.๕๗	๓.๑๔	๒.๘๖	๒.๘๖	๓.๒๙	๒๒.๒๙
๑๒	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๒๙	๔.๘๖	๔.๑๔	๔.๘๖	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๓๑.๑๔
๑๓	๔.๐๐	๓.๑๔	๓.๑๔	๔.๐๐	๓.๑๔	๓.๑๔	๔.๑๔	๔.๐๐	๓.๑๔	๓.๑๔	๒๔.๗๑
๑๔	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๒๙	๔.๐๐	๔.๕๗	๔.๒๙	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๒๘.๘๖
๑๕	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๒๙	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๐๐	๒๙.๒๙
๑๖	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๕๗	๔.๑๔	๔.๑๔	๔.๑๔	๓.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๒๙.๐๐
๑๗	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๘๖	๔.๑๔	๔.๒๙	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๓๐.๑๔
๑๘	๔.๐๐	๔.๐๐	๓.๘๖	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๒๙	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๐๐	๓.๘๖	๒๘.๕๗
๑๙	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๑๔	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๓๐.๑๔
๒๐	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๑๔	๓.๕๗	๔.๘๖	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๑๔	๒๙.๕๗
๒๑	๓.๘๖	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๒๙	๒.๕๗	๓.๑๔	๓.๘๖	๓.๐๐	๓.๐๐	๒๑.๘๖
๒๒	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๑๔	๔.๕๗	๔.๒๙	๔.๒๙	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๑๔	๓๐.๒๙
๒๓	๓.๐๐	๓.๕๗	๓.๑๔	๓.๑๔	๓.๒๙	๓.๒๙	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๕๗	๓.๑๔	๒๒.๒๙
๒๔	๔.๑๔	๔.๘๖	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๕๗	๔.๑๔	๔.๒๙	๔.๑๔	๔.๘๖	๔.๐๐	๒๙.๘๖
๒๕	๕.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๗๑	๕.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๓๐.๗๑
๒๖	๓.๐๐	๓.๐๐	๒.๕๗	๓.๗๑	๓.๕๗	๓.๑๔	๒.๘๖	๓.๐๐	๓.๐๐	๒.๕๗	๒๑.๗๑
๒๗	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๘๖	๔.๒๙	๔.๑๔	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๐๐	๔.๐๐	๒๙.๕๗
เลข ที่	ข้อ ๑	ข้อ ๒	ข้อ ๓	ข้อ ๔	ข้อ ๕	ข้อ ๖	ข้อ ๗	ข้อ ๘	ข้อ ๙	ข้อ ๑๐	รวม

คะแนนการทดสอบก่อนและหลังเรียน จากการใช้วิธีสอนแบบแผนผังช่วยจำ
เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ความแตกต่าง (D)	D ^๒
๑	๓๘	๔๕	๗	๔๙
๒	๓๘	๔๔	๖	๓๖
๓	๓๙	๔๖	๗	๔๙
๔	๓๗	๔๔	๗	๔๙
๕	๓๗	๔๕	๘	๖๔
๖	๓๕	๔๘	๑๓	๑๖๙
๗	๓๗	๔๖	๙	๘๑
๘	๓๓	๔๘	๑๕	๒๒๕
๙	๓๕	๔๖	๑๑	๑๒๑
๑๐	๓๘	๔๓	๕	๒๕
๑๑	๓๔	๔๒	๘	๖๔
๑๒	๓๒	๔๒	๑๐	๑๐๐
๑๓	๓๕	๓๙	๔	๑๖
๑๔	๓๖	๔๗	๑๑	๑๒๑
๑๕	๓๕	๔๗	๑๒	๑๔๔
๑๖	๓๔	๔๕	๑๑	๑๒๑
๑๗	๓๔	๔๖	๑๒	๑๔๔
๑๘	๓๗	๔๖	๙	๘๑
๑๙	๓๕	๔๗	๑๒	๑๔๔
๒๐	๓๕	๕๑	๑๖	๒๕๖
๒๑	๓๗	๔๖	๙	๘๑
๒๒	๓๔	๔๗	๑๓	๑๖๙
๒๓	๓๘	๔๕	๗	๔๙
๒๔	๓๔	๔๕	๑๑	๑๒๑
๒๕	๓๓	๕๐	๑๗	๒๘๙
๒๖	๓๓	๔๕	๑๒	๑๔๔

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ความแตกต่าง (D)	D ^๒
๒๗	๓๑	๔๔	๑๓	๑๖๙
๒๘	๓๗	๔๖	๙	๘๑
๒๙	๓๖	๔๗	๑๑	๑๒๑
๓๐	๓๕	๕๑	๑๖	๒๕๖
๓๑	๓๓	๕๒	๑๙	๓๖๑
๓๒	๓๗	๔๗	๑๐	๑๐๐
๓๓	๓๕	๔๘	๑๓	๑๖๙
๓๔	๓๓	๔๕	๑๒	๑๔๔
๓๕	๓๘	๔๖	๘	๖๔
๓๖	๓๘	๔๑	๓	๙
๓๗	๓๓	๓๖	๓	๙
๓๘	๓๙	๓๙	๐	๐
๓๙	๓๗	๔๗	๑๐	๑๐๐
๔๐	๓๗	๔๑	๔	๑๖
รวม	๑๔๒๒	๑๘๑๕	๓๙๓	๔๕๑๑
เฉลี่ย	๓๕.๕๕	๔๕.๓๘	๙.๘๓	๑๑๒.๗๘
S.D.	๒.๐๖	๓.๒๖	๔.๐๘	๘๑.๔๔
%	๕๙.๒๕	๗๕.๖๓	๑๖.๓๘	๑๘๗.๙๖

ภาคผนวก ง

การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถิติที่ T-test Dependent

www.kroobannok.com

Paired Samples Statistics

	Mean	S.D.	ค่าเฉลี่ยของ ผลต่าง	S.D. ค่าเฉลี่ย ผลต่าง	t		df	Sig ๑ tailed
ก่อนเรียน	๓๕.๕๕	๒.๐๖๒	๙.๘๓	๔.๐๘๒	๑๕.๒๒๓	**	๓๙	๐.๐๐๐
หลังเรียน	๔๕.๓๘	๓.๒๕๖						

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair ๑	before & after	๔๐	-๐.๑๓๕	๐.๔๐๘

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (๒- tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	๙๕% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair ๑ before - after	๙.๘๓	๔.๐๘๒	๐.๖๔๕	๘.๐๗๗	๑๑.๕๗๓	๑๕.๒๒๓	๓๙	๐.๐๐๐

t-table = ๒.๗๐๘

ภาคผนวก จ

แสดงผลการประเมินเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ

www.kroobannok.com

สรุปแบบประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

- ๕ หมายถึง สอดคล้องมากที่สุด
- ๔ หมายถึง สอดคล้องมาก
- ๓ หมายถึง สอดคล้องปานกลาง
- ๒ หมายถึง สอดคล้องน้อย
- ๑ หมายถึง ไม่สอดคล้อง

ข้อ	ข้อประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			เฉลี่ย
		๑	๒	๓	
๑	เข้าเรียนตรงเวลา	๕	๕	๕	๕.๐๐
๒	ความพร้อมในการเรียน	๕	๕	๕	๕.๐๐
๓	ความตั้งใจเรียน	๕	๕	๕	๕.๐๐
๔	การตอบคำถาม	๕	๔	๕	๔.๖๗
๕	การร่วมกิจกรรมกลุ่ม	๔	๔	๕	๔.๓๓
๖	การช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม	๕	๕	๕	๕.๐๐
๗	ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย	๕	๔	๕	๔.๖๗
๘	การทำหน้าที่ตามบทบาทในกลุ่ม	๕	๕	๕	๕.๐๐
๙	ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบแผนผังช่วยจำ	๕	๕	๔	๔.๖๗
๑๐	การสรุปเนื้อหาเป็นความคิดรวบยอด	๕	๔	๕	๔.๖๗
รวม		๔๙	๔๖	๔๙	๔.๘
เฉลี่ย		๔.๙๐	๔.๖๐	๔.๙๐	๔.๘๐

สรุปแบบประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
สำหรับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	๑	๒	๓		
๑	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๓	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๔	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๕	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๖	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๗	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๘	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๙	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๐	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๑	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๒	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๓	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๔	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๕	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๖	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๗	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๘	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๑๙	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๐	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๑	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๒	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๓	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๔	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๕	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๒๖	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐

୧୩	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୧୪	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୧୫	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୧୬	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୧୭	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୧୮	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୧୯	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୦	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୧	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୨	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୩	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୪	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୫	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୬	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୭	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୮	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୨୯	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୦	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୧	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୨	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୩	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୪	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୫	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୬	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୭	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୮	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୩୯	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୦	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୧	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୨	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୩	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୪	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୫	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୬	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୭	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୮	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୪୯	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୦	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୧	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୨	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୩	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୪	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୫	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୬	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦
୫୭	୧	୧	୧	୩	୧.୦୦

๕๘	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๕๙	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
๖๐	๑	๑	๑	๓	๑.๐๐
รวม	๖๐	๖๐	๖๐	๑๘๐	๖๐.๐๐
เฉลี่ย	๑.๐๐	๑.๐๐	๑.๐๐	๓.๐๐	๑.๐๐

www.kroobannok.com

ภาคผนวก ฉ
การวิเคราะห์ข้อสอบ

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากรายข้อและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบแบบอิงกลุ่ม

ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจ จำแนก		Sig.	แปลผล	แปลผลคุณภาพของ ข้อสอบ
๑	๐.๔๙	ใช้ได้	๐.๔๒	*	๐.๐๐๔๕	ใช้ได้	ใช้ได้
๒	๐.๖๐	ใช้ได้	๐.๔๘	*	๐.๐๐๐๙	ใช้ได้	ใช้ได้
๓	๐.๕๖	ใช้ได้	๐.๔๖	*	๐.๐๐๑๓	ใช้ได้	ใช้ได้
๔	๐.๔๙	ใช้ได้	๐.๓๒	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๕	๐.๕๓	ใช้ได้	๐.๔๔	*	๐.๐๐๒๓	ใช้ได้	ใช้ได้
๖	๐.๔๙	ใช้ได้	๐.๕๙	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๗	๐.๕๖	ใช้ได้	๐.๔๙	*	๐.๐๐๐๗	ใช้ได้	ใช้ได้
๘	๐.๖๔	ใช้ได้	๐.๕๖	*	๐.๐๐๐๑	ใช้ได้	ใช้ได้
๙	๐.๔๗	ใช้ได้	๐.๕๑	*	๐.๐๐๐๓	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๐	๐.๕๘	ใช้ได้	๐.๓๔	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๑	๐.๔๙	ใช้ได้	๐.๔๕	*	๐.๐๐๑๘	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๒	๐.๖๗	ใช้ได้	๐.๕๑	*	๐.๐๐๐๔	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๓	๐.๔๙	ใช้ได้	๐.๕๔	*	๐.๐๐๐๑	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๔	๐.๓๘	ใช้ได้	๐.๔๘	*	๐.๐๐๐๗	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๕	๐.๕๖	ใช้ได้	๐.๓๘	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๖	๐.๖๔	ใช้ได้	๐.๕๘	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๗	๐.๒๙	ใช้ได้	๐.๕๑	*	๐.๐๐๐๓	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๘	๐.๓๘	ใช้ได้	๐.๘๑	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๑๙	๐.๓๘	ใช้ได้	๐.๕๔	*	๐.๐๐๐๑	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๐	๐.๓๘	ใช้ได้	๐.๓๒	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๑	๐.๕๖	ใช้ได้	๐.๓๓	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๒	๐.๕๖	ใช้ได้	๐.๖๗	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๓	๐.๔๙	ใช้ได้	๐.๕๐	*	๐.๐๐๐๕	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๔	๐.๕๖	ใช้ได้	๐.๖๕	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๕	๐.๓๑	ใช้ได้	๐.๔๙	*	๐.๐๐๐๖	ใช้ได้	ใช้ได้
๒๖	๐.๖๙	ใช้ได้	๐.๕๒	*	๐.๐๐๐๓	ใช้ได้	ใช้ได้

๕๗	๐.๔๗	ใช้ได้	๐.๗๔	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๕๘	๐.๓๘	ใช้ได้	๐.๗๓	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๕๙	๐.๖๐	ใช้ได้	๐.๘๓	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้
๖๐	๐.๕๘	ใช้ได้	๐.๗๔	*	๐.๐๐๐๐	ใช้ได้	ใช้ได้

ผลการวิเคราะห์คุณภาพข้อสอบ

P	min	๐.๒๗
	max	๐.๗๖
r	min	๐.๔๒
	max	๐.๘๕
KR-๒๐ Reliability		๐.๙๗

ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบประเมินกิจกรรมแบบอิงกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์	ข้อที่ ๑	ข้อที่ ๒	ข้อที่ ๓	ข้อที่ ๔	ข้อที่ ๕	ข้อที่ ๖	ข้อที่ ๗	ข้อที่ ๘	ข้อที่ ๙	ข้อที่ ๑๐
จำนวนคน	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕	๔๕
คะแนนรวม	๑๓๙	๑๘๔	๑๗๘	๑๗๘	๑๗๐	๑๗๒	๑๗๑	๑๖๖	๑๗๐	๑๖๙
คะแนนต่ำสุด	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓
คะแนนสูงสุด	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
ค่าเฉลี่ย	๓.๙๘	๔.๐๙	๓.๙๖	๓.๙๖	๓.๗๘	๓.๘๒	๓.๘๐	๓.๖๙	๓.๗๘	๓.๗๖
ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	๐.๕๔	๐.๕๖	๐.๕๖	๐.๖๔	๐.๖๗	๐.๗๒	๐.๖๖	๐.๖๗	๐.๗๐	๐.๕๗
C.V.(%)	๑๓.๖๕	๑๓.๖๒	๑๔.๒๒	๑๖.๑๓	๑๗.๗๕	๑๘.๗๔	๑๗.๓๘	๑๘.๑๑	๑๘.๖๒	๑๕.๑๙

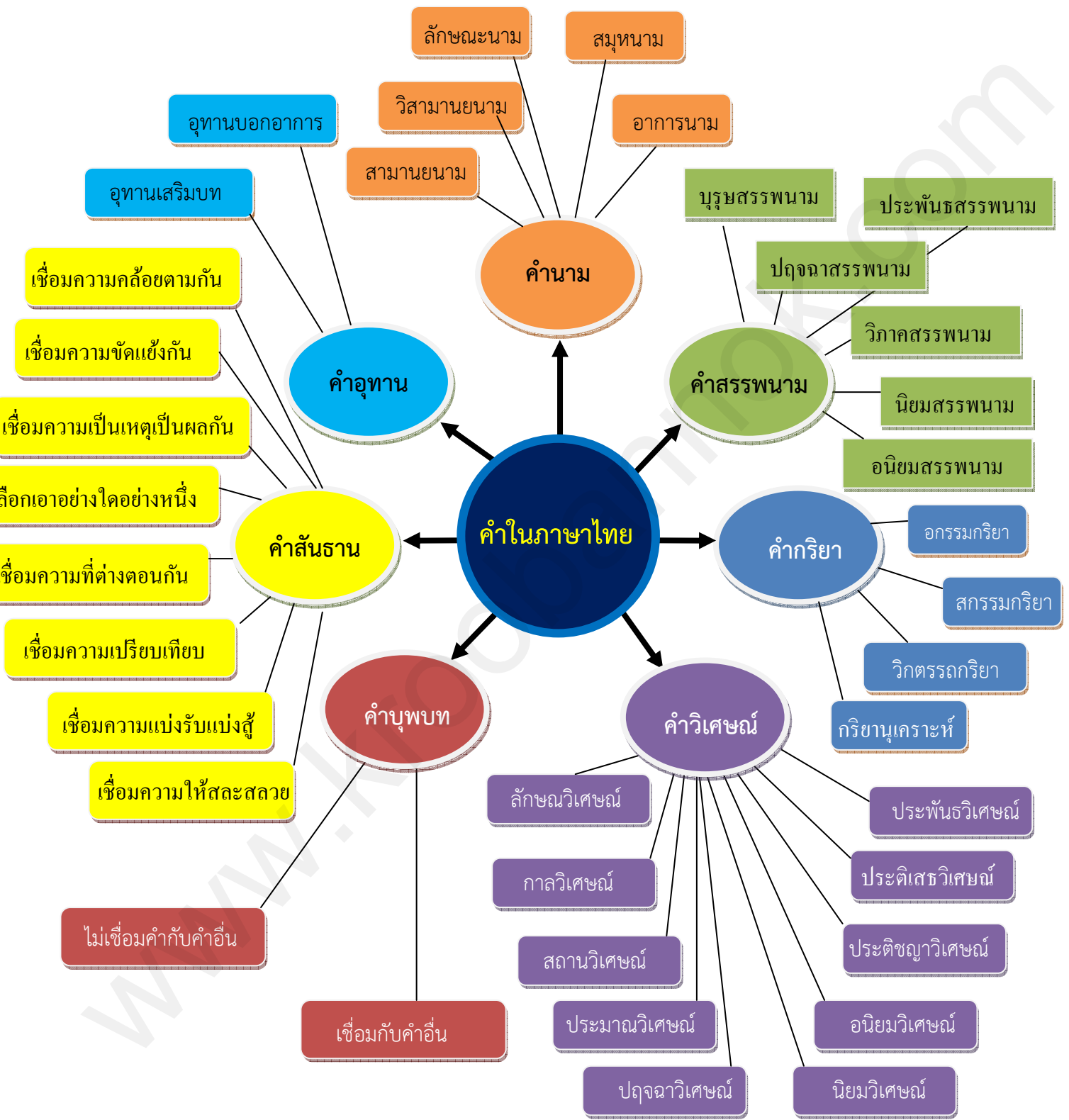
วิเคราะห์คุณภาพ เครื่องมือ	ข้อที่ ๑	ข้อที่ ๒	ข้อที่ ๓	ข้อที่ ๔	ข้อที่ ๕	ข้อที่ ๖	ข้อที่ ๗	ข้อที่ ๘	ข้อที่ ๙	ข้อที่ ๑๐
ค่าอำนาจจำแนก	๐.๕๒	๐.๖๔	๐.๖๓	๐.๕๘	๐.๔๒	๐.๔๘	๐.๔๐	๐.๖๔	๐.๗๔	๐.๕๑
Sig	๐.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๑	๐.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐
แปลผล	yes	yes	yes	yes	yes	yes	yes	yes	yes	yes

ค่าความเชื่อมั่น มีค่าเท่ากับ
๐.๘๖

ภาคผนวก ข
ตัวอย่าง Mind Mapping

www.kroobannok.com

ตัวอย่าง Mind Mapping

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นายวันชัย แยมจันทร์ฉาย

วัน เดือน ปี เกิด ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๖

ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ ๓๒๘ หมู่ ๕ ตำบลทับกฤช อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์
๖๐๒๕๐

วุฒิการศึกษา

- มัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์

พ.ศ. ๒๕๒๕

- การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) วิชาเอกภาษาไทย วิชาโทเทคโนโลยีทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก พ.ศ. ๒๕๒๙

- ประกาศนียบัตรบัณฑิต (ป.บัณฑิต) บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

นครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๐

ประสบการณ์การทำงาน

๑. สถานที่ทำงานจนถึงปัจจุบัน

- พ.ศ. ๒๕๒๙ อาจารย์ ๑ ระดับ ๓ โรงเรียนบ้านจันลา อ.น้ำยืน

จ. อุบลราชธานี

- พ.ศ. ๒๕๔๓ อาจารย์ ๒ ระดับ ๖ โรงเรียนบ้านคลองกำลัง อ.หนองบัว

จ. นครสวรรค์

- พ.ศ. ๒๕๔๗ อาจารย์ ๒ ระดับ ๗ โรงเรียนบ้านหนองไผ่ อ.หนองบัว

จ. นครสวรรค์

- พ.ศ. ๒๕๕๒ ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ

อ.ชุมแสง จ. นครสวรรค์ จนถึงปัจจุบัน

๒. รางวัลที่เคยได้รับ

- รางวัลเกียรติยศ เพชรเสมา “ครูผู้สอนศิลปะ ดนตรี-นาฏศิลป์ ดีเด่น” ประจำปี ๒๕๕๑ จาก

นิตยสารศูนย์ข่าววิทย์และเทคโนโลยี หนังสือพิมพ์ตำรวจพัฒนาและสโมสรนักบริหาร

โดย ศ.ดร.นิพนธ์ ศศิธร

- ชนะเลิศ “ครูดนตรีดีเด่น (ดนตรีไทย-สากล) “งานวันประถมศึกษาแห่งชาติ

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา ๒๕๔๒

ประวัติผู้วิจัย (ต่อ)

- ชนะเลิศครูสอนดนตรีดีเด่น เนื่องในวันประถมศึกษาแห่งชาติ ระดับกลุ่มเร่ง คุณภาพที่ ๖ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา ๒๕๔๒
- ชนะเลิศ “โรงเรียนสอนดนตรีสากลดีเด่น” งานวันประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอน้ำยืน ปีการศึกษา ๒๕๔๒
- ชนะเลิศ “ครูดนตรีดีเด่น(ดนตรีไทยและสากล)” “งานวันประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอน้ำยืน ปีการศึกษา ๒๕๔๒
- ชนะเลิศ “ครูสอนดนตรีไทยดีเด่น” สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอน้ำยืน ปีการศึกษา ๒๕๔๑
- ได้รับรางวัล “ครูฝึกสอนดนตรีไทยดีเด่น การประกวดดนตรีไทย” สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา ๒๕๓๕

ฯลฯ

๓. สมาชิกสมาคมต่างๆ

- สมาชิกสมาคมครูจังหวัดนครสวรรค์ ปี ๒๕๔๓
- ปัจจุบัน เป็นกรรมการตัดสินการประกวดดนตรีและร้องเพลงของสมาคมดนตรีแห่งประเทศไทย (ในพระบรมราชูปถัมภ์)

๔. ผลงานทางวิชาการ

- งานวิจัยรายงานการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบโครงงาน : เรียนรู้ศิลปะด้วยโครงงานการประดิษฐ์เครื่องดนตรีจากไม้ในท้องถิ่นตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านหนองไผ่ ในโครงการวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาและขับเคลื่อนการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนโดยใช้เครือข่ายวิจัยการศึกษา: ภาคเหนือตอนล่าง ร่วมกับคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
- รายงานการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๙ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(การเล่นโปงลาง) โรงเรียนบ้านหนองไผ่ อำเภอนองบัว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์ เขต ๓
- การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานกับการกับการเรียนตามปกติ
- รายงานการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบโครงงาน : การพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยการใช้โครงงานการเขียนหนังสือสำหรับเด็กเพื่อสร้างสรรค์ภาษาสู่อาชีพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ อำเภอุมแสง จังหวัดนครสวรรค์